

Slovo Kristovo 3

Podle duchovní inspirace přijaté od Krista napsala
© Božena Cibulková, 1952 – 1972.

1

Věřící, kteří projevují úctu i lásku ke mně, dostávají podle stavu svého srdce podíl ze všeho, co dávám a budu v budoucnosti dávat člověku. Tyto díly jsou tak velké, jak je kdo shledán silným ve víře, důvěře i lásce ke mně, jakou míru jich má v srdci.

Kdo je již vrchovatě naplněn svatými city, dostane kolik sám touží mít mé pomoci, ochrany, Síly, Moudrosti a Lásky. Kdo ode mne málo žádá, je sám proti sobě. Objeví-li se u někoho předpoklady pro velký díl ze všeho, co mám a dávám, raduji se, že jimi projevuje, jak mne hledal a volal, toužil být se mnou a u mne. Takového obdaruji dary, jaké nezná svět, protože jsou duchovní krásou a vnitřním bohatstvím.

Proste a žádejte, vy, kteří máte v srdci velkou míru důvěry i lásky ke mně. Řekněte: Pane, dej nám velký díl ze všeho, co máš a dáváš. Dej duši dary, které by jí otevřely zrak i sluch pro Tebe, srdce se rozzářilo, mysl zmoudřela a tak byla cenným pomocníkem Tvého díla.

Začněte naléhavě prosit o dary duši, abych vám je mohl dát a vy se jimi stali schopnými mne vidět a slyšet, víc a více mne poznávat a tím se mi přibližovat, vstupovat do velké láskyplnosti, jakou žiji a v jejímž obraze se člověku zjevují. Poznáním mne pochopíte sebe i celý život, jeho posvátné, věčné cíle, cesty a vývoje stvoření. Uvědomíte si, co je ve vás ještě nedokonalé, co je překážkou vašeho poslání zobrazovat podobu mou.

V zrcadle vlastní nedokonalosti uvidíte i nedostatky jiných, začnete měřit jejich počet i hloubku, začnete napravovat i urovnávat lidské cesty a měnit je na duchovní. Budete učiteli sebe a posléze i jiných. Přestane vaše marné a neúčinné bédování nad nevědomostí i hříšností lidu a vyptávání se, kdo jej vyučí a dá poznání chyb, uvede na cestu ze tmy do světla.

Až si vyprosíte dary pro duši, zmoudříte, zušlechtíte se a půjdete v mých šlépějích Spasitele zachraňovat, učit a vychovávat další zástup duší. Tak půjde světem záchrana člověka, jež miluji a otvírámu sebe. Bude předávána od srdce k srdci a všichni se vyučí přes člověka, v němž budu působit jako Učitel nejvyšší, inspirátor vši Moudrosti a dárce vši Lásky.

2

Trpělivě i pokojně snásejte své obtíže zápasu s pokušením, s překážkami souladu, rovnováhy a míru v duši své, v národě i na celé Zemi. Příliš nad tím nebedujte myšlenkami ani slovem. Kdybyste roztrpčeně a s reptáním nesli své těžkosti, nebo ve hněvu, že jsou, a tak velké, nemohl bych vás nazvat svými učedníky a zastavil bych příliš milostí, jimiž se stáváte čelem křesťanství, vzorem k následování. Uvědomujte si, že vašimi šlechetnostmi chci přikrývat velké viny i chyby jiných. Přikrývat je znamená omlouvat před Zákonem Božím jejich velikost a množství, aby nebylo za ně žádáno dlouhé a těžké pokání. Proto vašich šlechetností musí být zvláště velká míra, aby se z nich dostalo všem, kteří neumí vydávat dobro každou myšlenkou a skutkem.

Úzkostlivě počítám každý váš dobrý čin, každou myšlenku šířící bratrskou lásku na Zemi, kde již dávno měla být a zářit do všech vesmírných světů. Víte-li, že je počítám, nebudte na ně skoupí; ať jsem potěšen jejich velkým počtem, který dokáže zmenšit všechny lidské viny před soudem Otcovým.

Přijmu vás mezi duchy vyspělé a dám úřad strážných andělů u všech bloudících nebo stojících nad propastmi zkázy duše upadající do temnoty. Pak bratr bratra povede, bratr bratra bude učit. Tehdy bude splněno přání mé i příkaz Otcův o službě a pomoci bližnímu i o bratrském soužití všech tvorů, kteří jsou Otcem učiněni životem živým, činným, krásným a slavným podle života mého.

3

Dal jsem vám víc než můžete pochopit. Ale od vás jsem dosud nedostal to, co mě opravňuje k darům: pevnost víry, pochopení a naplnění vašeho poslání, hluboké přilnutí ke všemu, co jsem vám dal jako Slovo přímé i do Písma uložené. Uvědomujte si stále, že k vám mluvím, že vás vedu a toužím takto vést všechny v Duchu svém, který je Učitelem všech.

Věřte v toto vedení, spolehněte na jeho vliv, působnost i přímou moc. Očekávejte od něho záchranu sebe i celého lidského světa, který se ke mně hlásí jako syn k Otcí, i onoho, který je vám neznámý, protože mezi ním a vámi leží ono velké a tajemné dění, jež muž se říká smrt a hrob.

4

Vaše malá důvěra ke mně mne bolí víc než těžký hřích nehodného člověka. Malá důvěra ve mne brání příchodu mé pomoci k vám, protože vaši duchovní ochránci, kteří vám ji předávají, váhají vložit vám ji do rukou pro vaši nepřipravenost na dar milosti. Vaše nedůvěra také uzavírá vaši duši, činí ji neschopnou přijmout ode mne pomoc a útěchu.

Dávám-li vám pomoc a vy ji nepřijímáte, zda se nemám rmoutit a říkat: Zaslepení, kdy vám bude otevřen vnitřní zrak, abyste mne viděli vždy laskavého, ochotného k pomoci bloudícímu, trpícímu člověku?

Kéž byste mě již viděli a slyšeli, aby padla vaše nedůvěra a vy se cítili zahanbeni svou pochybností o Božím dobrodiní, které je vždy blízko člověka dobře smýšlejícího a jednajícího se všemi!

5

Nehledejte již ve starých knihách duchovní vědění a poznání skrytých dějů, protože se mnoho změnilo od času, kdy jsem promluvil v Ježíši a zjevil, že Otec je v Synu a Syn v Otcí. Od toho času započalo obnovování a nové posvěcování všech porušených věcí, vkládání do nich nových zákonů i účelů.

Nebylo dosud proroka, který by řekl lidem: Kristus činí ty a ony velké věci, uskutečňuje, co přislíbil.

Lidé nevědí, co se děje ve skrytu duchovního života, jaké přípravy se dějí pro nový věk. Proto nevložit do Písem záznamy věcí i dějů nových, které dříve nebyly. Slovo proroků se však dnes slyší a zítra se na ně zapomene. Proto ten, kdo má nyní nové věci prorokovat, musí jejich slova uložit do Písem, aby se uchovala pro pozemský čas, kdy je budu naplňovat a dávat pečeť skutečnosti a pravdy jejich sdělením.

Zavřete knihy staré. Jejich moudrost byla potřebná do tohoto času, který je už minulostí. Na prahu vašeho života již stojí budoucnost, a pro ni je nutno vědět víc o mně i o člověku, o hmotě, Zemi i vesmíru.

Čekejte nová sdělení o Božích i lidských věcech, nové mé Slovo i zjevení. Je naléhavě třeba je na Zemi oznámit a tak vytvořit prameny hlubokého vědění, cesty pro myšlení do šíře života, kterou mu ze sebe a sebou dávám, aby všechno stvoření v něm mohlo volně a šťastně žít.

6

Věřící mluví o Novém zákonu. Ale kdo z nich jej plně chápe, ví, co životu dává a od něj žádá? Zná jej onen starý hříšný člověk žijící v trestu za své pobloudění? K takovému mluvil jeho Soudce. Ten se řídí spravedlností a přísně si žádá cest zákona a pevných stanov pro každý pohyb života.

Ke starému člověku jsem přísně mluvil a přísně mluvím. Jen k lidu novému mluvím laskavě, protože je člověkem čistým, který respektuje a plní zákony dané jeho cestám hmotou i Zemí. Novému člověku není třeba hrozit trestem. Nemá zač být trestán. neubližuje, nečiní násilí, ale pomáhá, je v neustálých službách, pracuje pro blaho všech a Boha svého miluje. Potřebuje však povzbuzení, aby vytrval v dobru, dále je rozvíjel a šířil vlastním životem.

Jen nový člověk vstupuje pod Nový zákon, kterým je *láska Boha a člověka*, jejich spojení, jaké dává vztah Otce a syna i přímá spolupráce na všech úkolech pozemského i duchovního díla.

7

Nestupňujte své tělesné i duševní utrpení obavami, nepřijde-li větší ještě dnes či zítra. Netrapte se pochybnostmi, bude-li lépe nebo ještě hůře. Takové myšlení zvětšuje ve vašem těle i duši všechny těžkosti a obtíže, velmi je prodlužuje, činí vás slabými, bezmocnými lidmi.

Pevná víra, že já o každé tíži a bolesti vím a vždy ji odstraním ve vhodnou chvíli, zkrátí vaše utrpení víc, než si myslíte. Ono jak přišlo, tak odejde, protože nenajde živnou půdu pro svůj růst a působení ve vašem vědomí, v němž je pevně zakotvena jistota, že Bůh je s vámi, je vaší silou, pokojem srdce i tělesnou schopností pro každý krok.

8

Nerad a s lítostí dopouštím soužení, protože dosud není účinnější prostředek k proměně člověka ve svatého syna Božího. Vy, kteří toužíte po tomto jménu, přijímejte těžkosti s radostí jako toho, kdo vám nese klíč od Otcova domu a dává vám jej do rukou.

Tím se stáváte čekateli všech radostí, vsí slávy, která v tomto domě je připravena a dána těm, kdo vstoupí. A tato radost a sláva je pro ty, kdo mne následují, žijí v sebezapření, jsou stateční a pevní ve vlastním kříži.

Nebuďte jako ti, kteří tonou ve své bolesti, nařikají, že je bolí to či ono, že mají soužení a starosti, mnoho práce, a proto nemohou myslet na nic jiného, o ničem jiném mluvit, pokud to od nich neodstoupí, aby byli volní a klidní a mohli mluvit k Otci chvalozpěvem a modlitbou.

9

Já vám pravím:

Kdo dovede na mne myslet i v bolesti a starosti a při mnohé práci od rána do večera, má již v ruce klíč od mého domu. Má i dveře otevřené dokořán a já k němu spěchám odejmout břemeno a učinit jeho život pokojným v největším zmatku světa, pevným vírou mezi nevěřícími a pochybovači, silným uprostřed mnoha lidských pádů do temnoty ducha, šťastným i v největším nářku lidí.

Šťastí člověka spočívá v mých rukou. A komu jej dám, ten i v největší nouzi o radost nosí ve svém srdci tichou blaženost, pokoj a mír.

10

Staňte se mi na Zemi oporou v práci vykupitelské, již začal nový věk. Protože k člověku jsem se připodobnil, s člověkem chci na tomto díle pracovat. Jiní duchové se nehodí pro tuto práci. Nepoznali utrpení sami na sobě, ale poznávají je jen na jiných,

kteří je přijali jako těžké zkoušky, aby se vycvičili v dobrých činech, konaných ze svobodné vůle a z lásky k Lásce.

Vaše podpora není v tom, že byste sami vykupovali, ale že mne přijímáte do sebe v plnosti Ducha mého i Duše mé, a já ve vás a s vámi na Zemi, mohu pracovat a působit pro spasení světa, přeměnu tmy ve světlo, zla v dobro.

11

Nevíte, kdo jste, neznáte se. Netušíte, zda váš duch je ve světle nebo je teprve světlem oblékán, kráslen, posilován a posvěcován. Neznáte svůj vnitřní stav, ale já jej znám. Víím, komu dávám Slovo a zjevuji svou novou práci pro člověka v tomto bouřlivém čase, kdy dobro bojuje svůj poslední těžký boj.

Viděl jsem vás krásné i porušené. Víím, jakými jste dnes a v jaké podobě vás najde nadcházející čas. Víím, kolik milostí Otec dává duším hledajícím Syna s vroucím srdcem a usilujícím o svatý život. Pod přílivem Otcových milostí duše sílí a krásní zázračně jako rostlina, již je věnována velká péče.

Naléháte na mne s otázkou: Proč jsi mezi nás přišel a zvolil nás za svůj příbytek, když svět je velký a mnozí zbožní na něm žijí a jsou podobní světcům ctěným na Zemi?

Mohu se přiblížit k tomu, kdo si získal Otcovu přízeň a z ní plynoucí milost. Ta se však nevěnuje nikomu zdarma, bez práce a vlastního přičinění. Vydobývá se v námaze a těžce, jako zlato a stříbro v zemi. Otcova přízeň je vzácná a kdo ji dostává, má ruce své duše mozolné od namáhavé práce. Těmto skrytým, prací poznamenaným dlaním Otec žehná, do takových rád vkládá duchovní dar, se mnou je spojuje k tvůrčímu dílu i pokorným službám.

Vidím ruce vaší duše, Otcem již žehnané, s darem od Něho, jímž se vám milost propůjčí i plně dá. Proto k vám mluvím v naději, že mé Slovo zapadne u vás do úrodné země, vzklíčí a vydá bohatou, krásnou úrodu vám i těm, které milujete jako svou rodinu, máte k nim bratrský vztah či vazby přátelství.

12

I když žijete ve velkých těžkostech, spočiňte pokojně v mé náruči, která se vám otevřela. Víím, komu jsem ji otevřel. Vždyť zemské tělo není plnou a jedinou podobou člověka. Tělo je jen schránou různě tvárněnou, kterou si člověk přizpůsobuje svému úkolu na Zemi.

V ní je však ta vzácná duchovní drahocennost, pro niž podstupuji svou pouť za jejím vrácením se do náruče mé svatosti. Duše člověka je zrozená v mé Duši, z jejího obrazu vytvořena, a proto spěchám, činím vše a obětuji, abych její porušení napravil, obnovil její zrození ze mne. I ona však musí spěchat ke mně, hledat mou náruč a v ní svou novou krásu, pokojný svatý život, duchovní moudrost, radostnou práci a šťastný osud božské bytosti.

13

Dosud jsem byl ke světu milostivý i když žil ve velké nepravosti. I vy jděte cestou soucitnou a milosrdnou bez hněvu a horšení se na nespravedlivý i zlý svět. Snažte se pochopit velkou Boží Moudrost, řídící všechno, i osudy Země složitě spletené z příčin a následků dávných i současných vin.

Učte se chápat, proč lidé trpí. Nermutěte se nad plačícími, vzdychajícími, trpícími, nad slovy nářků těch, kteří jsou kolem vás jako duchovně nepoučený, v pokání žijící lid teprve čekající na Spasitele.

Jejich nízký stav vyžaduje otřesy, jimiž prochází jejich mysl i cit. Kdyby šli dál svou pošetilostí a nevědomostí bez vyrušování těžkostmi, byl by z nich za sto let úhor nebo planá země, v níž se neudrží zpřímá žádný strom a nerozkvetou ani nezavoní květy.

14

Svět nezná skryté duchovní zákony určující výši viny, délku i šíři trestných cest ani hloubky nutných pokání. Jen malou část z nich poznali pozemští duchovní učitelé a sdělili lidem. Vězte však, že nadešla chvíle zjevující to, co bylo skryté před očima věřících i nevěřících.

Ti, kteří po poznání hlubiny věcí upřímně touží a přejí si, abych byl znám ve svých službách lidu Země i nebeských vlastí a nebylo klamu nepravých proroků a různých cest ani těžkých vin, poznají, uslyší Slovo Ducha učitele, Slovo Moudrosti, Slovo Lásky.

I padne tma nevědomostí a pošetilostí jako mlha po východu slunce a velké Světlo se rozestře nad tím, kdo poznal pravdu zjevenou Synem. Toto Světlo bude svědčit, že Kristus přišel opět jako Slovo k zemi i do ní, jako za časů starých Izraelských zvěstovat Vůli Otcovu, zaslíbit milost polepšeným a napraveným, jejich vedení k osvětlení a Pravdě Boží.

15

Odvracet pozornost od věcí poutajících oči i sluch, soustředit se na věci svého srdce, na myšlení i cit, klidnit je a ztišovat, jsou-li jako vítr a neklidná hladina vod, je jistě práce namáhavá. Odvrátit mysl od světa a upínat ji ke mně vždycky, i tehdy, žijete-li uprostřed ruchu, zmatku a utrpení, je nejobtížnější váš úkol.

Nevyhýbejte se mu však, ale konejte jej. Obracejte se ke mně celým srdcem, vším, co jste. Jen tak se uchráníte chybného myšlení i jednání. Myslíte-li na mne, nemůže do vašeho srdce vejít nepřítel, rozsévající nešlechtnosti. Kde jsem já, není on.

Myšlenka na mne upřená zpřítomňuje mne ve vašem srdci a ono se stává posvěceným. Na taková místa nepřítel nevstoupí a vy budete tak rychle unikat pokušení, že vás zakrátko již vůbec nedohoní. Mezi vámi a jím zůstane propast, přes níž zlo již nevytvoří mosty, aby znovu k vám přicházelo odvést vás na špatné cesty a na okraje srázu a temných hlubin.

16

K lidem, kteří se dohadují o výklady Písem, nepůjdu se ptát, smím-li říci člověku nové Slovo poučení. Dále tyto ponechám v přemýšlení a dohadování se, zda a proč jsem na Zemi žil, byl člověk nebo Bůh.

Tito zahledění do psaného nejsou otevření mému živému Slovu, které se v dobrém, mně otevřeném člověku neustále obnovuje, učí a vede. Ti ještě zápasí se svým rozumem, nedopřávajícím víry věcem mimo hmotu.

Kdo se ptá rozumu na mě i věci lidského života, ten se ještě dlouho duchovního života plně nezúčastní, zůstane v nevědomosti a pravda mu bude skryta.

Váhaví, bázliví, opatrní a čekající, až jejich rozum jim řekne: ano, ano, tak je – nebudou mít více moudrosti, než kolik snese jejich rozum. Protože však málo poznají, málo prožijí a budou mít maličko radosti i slávy v domě Otce.

17

Nejsou všichni stejně bystří k pochopení duchovního života, protože se příliš věnovali světským vědám, naslouchali více rozumu než duchovní moudrosti.

U toho však, kdo dosud nechápe tajemství života, ale usiluje a snaží se ze všech sil si tuto schopnost vyvinout, vidím-li jeho vytrvalou, upřímnou snahu, sejmu clonu z jeho vědomí a on pochopí i nadpřirozené, složité a hluboce tajemné. Bude mu jasné každé mé slovo. I on bude mnou vyučen a nazván synem moudrým.

18

Není o mně známo vše. Je ještě mnoho věcí, o nichž je třeba mluvit i psát, sdělovat na Zemi různá poselství z mého světa, řeči andělů a nade vše pak Sloven mým k životu lidí dobrému i zlému, jejich hodnocení, uznání i výtky.

Vy, kteří čtete o mně v Písmu a věříte, že jím zjevují své činy, svou Vůli i přímé úmysly s člověkem, čekejte a těšte se na Písma nová. Jimi především sdělím, co zamýšlím s člověkem, který je vlastním úsilím, velkou touhou po dokonalém životě i z milosti Boží znovuzrozen a tak duchovně obnoven.

Čekejte nová, velká zaslíbení těmto a takto znovuzrozeným, kteří se v silné víře a lásce ke mně dočkali dne spásy a v jeho prvních hodinách vcházejí již do Světla.

19

Je čas proměny malého, slabého člověka v bytost podoby boží. Na kom bude uskutečněna, usedne po mé pravici a zúčastní se mé cesty Soudce světem hříchu a zla, vůči němu povstane jako anděl s plamenným mečem mého Slova, které se ozývá jako hrom v pustých skalách tisícerou ozvěnou, že hříšníci se chvějí a kajicně prosí za odpuštění a návrat do domova nebeského.

Pronesou-li prosbu za odpuštění, vystoupí z propasti temnoty a spějí rychle ke Světlu. Cesta ke Světlu je cesta spasení. Kdo pomáhá jiným ke spasení, plní úkoly dané člověku božím, v němž a jímž působím v prostoru, času a říších hmot.

20

Neptejte se mne, jak se to stane, ale věřte a vždy pevně řekněte: Stane se!

Kdo uvěří bez přesvědčení se o tom, že se vskutku stalo podle mého Slova, je v mé úctě, protože odolává pokušení a pozemské chytrosti rozumu, soudícímu mne více než já jej, a který mluví proti mně více než já proti němu, ač je on zbraní namířenou na mé srdce, které učí milovat chudobu a střídmost, blaho – slaví tiché, mírné, obětavé, schopné vždy a ve všem si odřeknout všechno, co dává svět i tělo k radosti a potěšení člověka.

Rozum vede člověka k věcem těla i světa. Já však vedu k pomíjení jich i k odvrácení se od jejich klamu. Jak si spolu máme rozumět?

Proto ten, kdo se neptá rozumu na věci víry, ale v ní pevně vytrvá a koná dobro, jak žádám, je mi vzácný a můj přítel. Toho provodím svými světy, aby byl o nich přesvědčen nejen vírou, ale vlastním poznáním, přímým nazíráním na jejich skutečnost.

21

Nové příkazy a pokyny dávám nejen vám, ale i duchům, kteří vás pokoušejí. Proto se jich nebojte.

Hle, oni již čtou tyto příkazy a seznamují se s nimi a budou vás šetřit, jak ony žádají. Nebudou vám klást překážky k dokonání vaší svatosti, budete-li o ni *opravdu* usilovat a podle přikázání žít v lásce ke mně i ke všem bratrům.

Když však mé rady, pokyny i příkazy nedodržíte, nenaplníte, zlehčíte je v očích vašich pokušitelů. Pak oni je také nedodrží a vy proto nebudete mít od nich pokoj. Na vás tedy záleží, jaké bude mezi vámi jednání.

Nerad bych slyšel vaše stížnosti na ně, omluvy, že jste měli příliš mnoho pokušení ke zlu. Nevzal bych je v úvahu, ale řekl: Plňte vy a budou plnit oni. Vy jste mi blízcí, ale oni vzdálení, proto vy dříve a příkladně musíte dodržovat mé příkazy a ustanovení daná člověku, kterého sám vedu a učím.

*Buďte vždy a ve všem vzorem hodným následování,
světlem pro temnotu.*

22

Slavná a krásná je cesta se mnou ke vzkříšení z mrtvých toho člověka, který prokonal pokání a připravuje cestu Páně podle výzvy Jana, dá se očistit, Bohu zasvětit, pro Něho připravit.

Proto se těšte, takto pokřtění, na tu chvíli, kdy k vám přijde můj služebník s bílým rouchem a řekne: Vy, očištění vodami milosti Boží, oblékněte se do bílého a vstupte v něm do domu Božího. Pán vás volá k duchovní hostině, abyste v Jeho domě, nasycení a napojeni, našli svůj nový ráj, místa tichá, krásná a také bohatá na práci tvůrčí, myslitelskou i věnovanou službám a projevům lásky.

23

Život váš je velké tajemství působení dobra i zla. Kdo poznává zlo na Zemi, často se chvěje bázní nad jeho velikostí, je v rozpacích nad jeho mocí a vládou nad světem i dušemi lidí.

Jste-li čistí od vin a nešlechtností, nebojte se! Čistému i nečistému a temnému se mění v čisté, světlé a krásné na mé pokynutí, končí-li doba jeho zkoušek. Čistému je zlo zkouškou jeho čistoty, nečistému trestem za jeho nečistotu.

Důvěřujte mi. Zvítězil jsem nad zlem v ten den, kdy zjeven byl můj kříž.

24

Vedu vás k sobě svou rukou a mocnou Silou, ale vy se snažte také, jako byste jen vlastním úsilím ke mně putovali, přibližovali se mi vroucí zbožností, láskou ke mně a všemu, i obětmi pro blaho bratrů. Nepřivádím vás k sobě tak, že by má ruka vzala ruku vaši, vy ji pocítíte a dali se jí vést. Ruka vedoucí vás ke mně je má Láska.

Láska je neviditelná, a proto její ruku necítíte. Láska má vás k sobě zvedá jako silný vítr zapadlé peříčko, protože přišel čas, v němž člověk má již dosáhnout svatých stavů, do nichž jej uvede jen Láska.

Kdo je hrubý a tvrdého srdce, je přede mnou jako kámen. Kámen je zajisté těžký na zvedání. Čím těžší, tím tíže se zvedá. Mohu k sobě přitahovat velké kameny? Jaké by to bylo namáhání, jaká zdlouhavá práce!

Chci pracovat rychle a se zdarem. Proto zvedám k sobě ty, kteří se zjemnili, jejichž duše je hebká a jemná jako peříčko. Ti ke mně letí, když je má Láska zavolá, otevře jim náruč a přitahuje k sobě rukou Spasitele – Krista.

25

Pokud žijete na Zemi, nežádejte, aby již nebylo žádné trápení. Utrpení je prospěšné duši hříšné i duši očišťující se pokáním, i té, která již vstupuje na stupeň života svatých.

Duši trpící dávám vždy posilu, aby ve svém těžkém zápase a mnohých těžkých zkouškách i strádání nepoklesla, nezoufala, ale byla statečná, trpělivá a silná. Má posila je proud Světla, které život od zla očišťuje, jasní a krásní a dává mu možnost projevu lásky. Proto trpící má vždy naději, že mé Světlo jej obleje svou jemnou září a on do ní plně vstoupí, až přijde ona chvíle a já budu odměňovat ty, kteří se namáhají a trpí proto, aby se lidská duše nepohřbila v sutinách zbořeného stánku své krásy a svatě podoby boží duše, nezhylnula v přívalech vichřic a bouří těžkých osudů, do nichž je uvedl její pád do temnoty.

Mé Světlo je nad hlavou trpícího jako jeho stráž i skrytý, tichý pomocník. Proto vy, trpící, jste vždy v mé ochraně i přízni i v milosti Otcově, který utrpení povýšil a stanovil za výkupné cesty svatých, za život bohatý a záslužný.

26

Zbavujte se chyb jako byste se zbavovali jedovatých hadů, kdyby se vám ovíjeli kolem nohou. Vaše chyby jsou ještě nebezpečnější, jedovatější než oni. Hadi znemožní život těla. Vaše chyby však nesou zkázu onomu životu, který je ve vaší duši jako jiskra Boží, krásné duchovní světlo, pramen sil, z nichž se život vytváří, trvá a rozvíjí se.

Zbavujete-li se toho, co ohrožuje tělo, proč se nesnažíte odstranit nebezpečí pro svou duši? Hady zajisté vidíte, vběhnou-li do cesty. Své chyby však nevidíte, protože se nalézají v duši, konajíce svou zhoubnou práci.

Dívejte se proto pozorně a často do své duše, aby nebyla ohrožena, a vypuzujte z ní vše, co jí škodí. Odstraňujte své chyby, aby vaše kroky na svaté cestě byly rychlé, nejrychlejší, aby vás nikdo nepředběhl a neodstrčil stranou nebo do cesty, kudy jdou vlažní a leniví křesťané, před nimiž leží ještě dlouhá cesta a mnoho namáhání než dojdou k mé Lásce, která je posvětila a dá jim znamení vykoupení z moci a područí zla.

27

Není na Zemi člověka, který by byl bez pokušení a nebyla mu hozena lůčka k uváznutí v nedobré, nešlechtné myšlence, slovu nebo činu. Aby mi někdo nemohl vytýkat, že člověka vyvyšuji a zdarma mu dávám velké dary, dovolil jsem jej zkoušet jako zlato ohněm.

Chcete-li jít za mnou, připravte se na to, že tisíce neviditelných rukou vás bude zdržovat a vy s nimi zápasit celou svou silou. Budete-li stateční a mně vždy věrní, vydržíte a vybojujete si svou cestu ke mně. Budete-li však vlažné víry ve mne a slabé lásky ke mně, budete podléhat pokušení, daným vám do cesty, zdržovat se, otálet, až ztratíte to, co jsem vám dal jako sílu ducha pro boj se zlým. Ztratíte-li mou sílu, kdo vám pomůže?

Buďte připraveni na pokušení. Cesta zemským životem není procházka ani odpočinek, ale boj dobra se zlem; boj těžký, jenž v žádné hodině, v žádné chvíli života na Zemi neustane, ani když tělo spí a duše ve snu prožívá podivné zápletky. I v nich jsou vaše zkoušky i boj s pokušením a svodem k malé víře a lásce ke mně, k životu, jenž člověka se mnou rozvádí až k vytvoření propasti mezi námi.

Buďte opatrní a vše pozorně sledujte. Ve dne i v noci bojujte statečně, trpělivě a vytrvale s pokušením.

28

Kdo posuzuje a kdo odsuzuje chybné jednání lidí? Vždy jen ten, kdo je sám chybující.

Kdo chyby nedělá, je mírný jako ovečka a má chování holubice. Ani tehdy, hřeší-li jiní, neodvrací se od nich, ani nemluví o nich s pohrdáním, neboť je již moudrý, ode mne dobře vyučený a ví, že není lehké žít na Zemi a nehřešit, nedopouštět se chyb a omylů, když za každým krokem člověka číhá nástraha na jeho duši, mysl i cit. Naopak se za hříšníky modlí, přimlouvá se a prosí Otce, aby odpustil těm, kdo nevědí, co činí, jak mnoho se provinují proti ustanovení vedoucím člověka cestami šlechtnosti a bratrské lásky.

Kdo sám je bez viny, u jiných chyby nehledá. Kdo je sám chybující, vidí chyby všude. Jestliže vy o jiných stále špatně soudíte, o jejich chybách mezi sebou mluvíte, zda si i já nemám o vás myslet, že také patříte mezi tyto chybující, a proto si zasloužíte můj přísný soud?

29

Stále se zdržujete a marníte čas starostmi a řečmi o potřebách pro tělo, zda budete mít co jíst a čím se odívat. Vězte, že nejen potrava, již požíváte, sílí tělo, ale ono ze mne bere svou sílu. Jestliže já mu sílu nedám, marně je jídlo sytí a sílí.

Proto odvráťte se jednou provždy od stálých starostí o tyto věci a obraťte se cele ke starostem o svou duši. Budete-li se vždy o ni starat, budete myslet stále na mne, protože všechno, co vaše duše potřebuje, mám já. A mám nejen to, co ona potřebuje, ale i vše nezbytné pro sílu a zdraví těla, jeho schopnost pracovat a žít.

Budete-li pečovat o duši a na mne přitom myslet, dostane se vám nejen pro duši, ale i pro tělo. Tak budete mít pokrmu, které já sám připravuji pro ty, kteří se mnou se sbližují a mě milují. Budete mít nejen šat těla, ale i ten, který já tkám a šiji pro svaté duše, aby mohly přebývat v domech Božích v prostoru nadhvězdném v nesmírné kráse.

30

Vzorný život nespočívá v tom, že se již nedopouštíte drobných chyb a omylů v myšlení, slovu i činu. Pokud duch je v těle, ukrývám se před ním a on nikdy neví, kde v té či oné chvíli stojím, co si přeji, aby bylo jím promluveno, co dobrého učiněno jeho přátelům i nepřítelům.

Proti mně může člověk stát i tehdy, myslí-li dobře a snaží se žít vzorně. I tehdy může jednat proti mému přání a z jeho činů mohou vzniknout nesnáze i zármutky jiných lidí.

Vaše vzornost bude v tom, budete-li konat všechno s úmyslem nejšlechtnějším, který přede mnou ob stojí vždy, i když z něho vyplyne čin stojící proti mé Vůli. Dosud mou Vůli neznáte ve všem a můžete se mýlit, ale čistota vašeho vnitřního hnutí myslí i citů zušlechťuje vaše slova i činy.

Neustále se dívám do vašeho srdce, pozoruji vaše skryté vnitřní hnutí. Ono je pravým ukazatelem vašeho stavu, vaší malé či velké nedokonalosti, nebo i vašeho vstupu do cest Lásky Boží. Především soudím vaše srdce. Z čistého srdce plynou čisté prameny myšlení, slov i činů. Kdo má čisté a šlechtné úmysly, jeho života a činů si velmi vážím a pro ně mnohé dávám, i jméno synů Božích. Ten se stává vzorem, jak má člověk žít.

31

Připravujte se na život v Nebesích zjemněním nitra na nejvyšší míru, abyste nebyli od jejich prahu vykázáni na místa nečistá, pustá a temná, z nichž právě vycházíte do vyšších cest.

Vypovězení vaše za hranice Nebes nastalo by proto, že ještě neumíte být bratry, nemáte vřelého vztahu ke všem tvorům Země, myslíte jen na osobní, toužíte po radosti své a přitom neusilujete o blaho všech, s nimiž žijete na místě, kam vás posílám jako duše lidské, jako člověka pracovat, působit, projevit dobro, tvořit věci krásné i k užitku všem.

32

Přívětivost a laskavost jsou ctnosti vzácné. Bez nich není upřímný bratrský vztah, bez nich je každá řeč o lásce falešnou hrou, kterou si protivím ode dávna.

Nevyhýbejte se setkání s lidmi, abyste mohli projevit své srdce v bezelstnosti při pohledu tváří v tvář. Vychovávejte se v bratry, pomocníky, ochránce, učitele i těšitele. Pak jako mně podobní půjdete životem, který bude naším společným i novým dílem Božím.

33

Skromnost nespočívá jen v jednoduchosti oděvu a nuznosti věcí, potřebných k tělesnému životu. Ona je mnohem vyšším a cennějším skvostem. Kdo je skromný, žádá málo pro sebe a hojně přeje druhému nejlepší a je podle možnosti dává.

V tom spočívá pokojný život v Nebesích, že jeden druhému dopřává radost a vše, co dává život v mé blízkosti, a nechce sám mít všeho největší díl i na úkor jiných.

34

Mnoho se mluví mezi mými vyznavači o soudu nad světem, který má přijít, ale já vám pravím:

Ten, kdo jej čeká v bázni, je již souzen, neboť v něm je skryta nešlechtnost. Ale ti, kdo jsou plně dobří, čistí od vin, neděsí se a jej nečekají v určitý den a přesnou hodinu. Je již za nimi a oni poznavše jej a okusivše jeho trestů, napravili se a nyní mě našli jako Přítele a Otce, Boha dobrotivého.

35

Milovat neznamena jen líbit se jeden druhému, mile k sobě promlouvat. Pravé milování spočívá v tom, že nesete břemeno jeden druhého, vydáváte se v nebezpečí pro jiné, nezdráháte se za jiné trpět. Trpět za jiné znamená milovat. Utrpení vzešlo z lítosti nad hříšníky a lítost počala proto, že v srdci bylo mnoho lásky a tato láska toužila dát splátku na zaplacení hříchů, aby je nestihly přetěžké tresty za přestoupení zákonů života.

Mohla láska dát něco jiného než sebe samu? Vydala se, a nyní je ve vás jako trpící, protože jsem ji do vás vložil, když první slza vstoupila do vašich očí, aby odplavila z duše i z celého světa vinu a hřích.

36

Láska je dokonalost. Avšak každou lásku nelze nazývat dokonalostí člověka. Je láska, která člověka snižuje, přilne-li příliš k věcem tohoto světa, které pomínou s tělem.

Pak člověk po smrti těla místo do Nebes vkročí do míst, kde jsou věci podobné jemu milým, na Zemi vytvořeným, vymyšleným rozumem, aby zpříjemnily život. Takovému člověku by pak méně bylo více, i méně takové lásky, kterou nevědomý člověk láskou nazývá.

37

Dobře rozlišujte, co svět nazývá dobrem a zlem a co je takovým v mém posouzení, abyste rozuměli mému Slovu a nebrali na ně lidská měřítka, nedávali jim nesprávný výklad, jak se to děje dosud mezi věřícími, že se dohadují o jeho významu. Mnohohříšnost často světem odsuzovanou nazývám záslužnou, zvláště onu, která vede k novému, obrodnému duchovnímu hnutí.

Není kacířstvím, hledá-li mne někdo vlastní cestou a neobvyklým způsobem dává lidem poučení. Ale je jím ten, kdo pronásleduje a snižuje usilovnou práci pro lepší, vyšší život lidí, pro sblížení člověka se mnou.

Největším kacířstvím je nedbání Zákona: *Miluj!*

Kdo mne hájí se zbraní v ruce nebo ubližuje těm, které posílám vyčistit zrna pravdy od plev, je ponořený do hříšnosti, byť sebe měl za čistého a bez viny.

Kdo násilím cokoli vydobývá, třeba i podle jeho mínění dobré, přede mnou neobstojí jako cenný a záslužný, nebude nazván mým učedníkem a oddaným služebníkem spojeným s mou Vůlí, která je provždy spojena s Láskou.

Uvažujte pozorně nad tím, co svět chválí a čím pohrdá, co odsuzuje a za co dává odměny, abyste vždy správně rozeznali, kde je má Pravda, jaký je nad tím vším můj soud.

38

Kdyby se mě někdo tázal: Pane, co žádáš od člověka toužícího vstoupit do domu Otcova a dosáhnout tak plné spásy – dal bych mu odpověď:

Mnohokrát jsem již jasně řekl, co má člověk činit, aby plnil Vůli Otcovu. Již Izraelští se ptávali. Tážali se i moji učedníci. Ptali se a ptají všichni věřící svých duchovních učitelů. Je to tak těžké k pochopení, tak složité, nebo tajné, že málokdo ví, co máme dělat? Pravda je vždy prostičká jako dítě dívající se na svět důvěřivými očima. Ta vám říká slova jasná, jednoduchá a průhledná:

Člověče, věř a doufej v Pána Boha svého, člověče, miluj, pracuj, pomáhej a služ, kde je služby třeba. Člověče, snaž se být užitečný všem. Snaž se, abys jiným činil to, co bys chtěl od jiných přijmout ve slovu, skutku jako lásku, dobro, jako potěšení, povzbuzení i pomoc ve chvílích namáhání, kdy síly těla slábnou nebo když duše je příliš ztrápená a tím znavená.

Nevkládejte tyto pravdy do vznešených pojmů, ale ukažte sebe jako vzorného člověka, jako pilného dělníka na vinici Páně, jenž v potu tváře dobývá si svou mzdu doufaje vždy v pomoc a přispění Boží i v to, že z jeho namáhání vzejde dobro nejen jemu, ale lidem všem.

Přestaňte se již dotazovat a dohadovat o cestách k Bohu, ale vstupte přímo na ně hned v této minutě vašeho života, aby zítra již nebylo pozdě pro vás, pro ty, kteří k Bohu dojíít chtějí, ale pro samé rozmýšlení a přemýšlení nad životem i nad Bohem k Bohu včas nedorazí, jak je stanoveno!

39

Ptáte se mě: Pane, co je to spasení? Neodpovídám tak, jako dříve na otázku mých učedníků: Hleďte v Písmu, ono vám všechno poví, co máte a chcete vědět. Vám odpovídám:

Protože jsem přišel znovu učit svět a dávat nová Písma zjevující to, co činím a co činit budu i potom, až bude nový člověk a nový svět, povím, co musíte vědět.

Spasení není jen plné odpuštění hříchů. To je jen základní jeho předpoklad, ale naprosto nutný pro přípravu k úloze andělů střežících Boží řády života. Proto spasení je věc velká a nesenadno dosažitelná ve své plnosti.

Vy, kteří po něm toužíte celým srdcem, jste již do něho zahrnuti pro svou touhu od této chvíle tak, že je na vás žádáno mnohem víc než žádal Mojžíš na svém lidu. Jste voleni a vedeni k dobrovolným službám lásky všemu živému tvorstvu v celém prostoru života.

40

Odpočinek je velmi vzácný pro toho, kdo se velmi namáhá a pracuje. Jaký je můj odpočinek?

Můj odpočinek neznáte, protože nevíte, že já jsem to, který se namáhá ve všech namáhajících se a pracujících duších i tělem. Z čeho má člověk svou sílu? Má ji jen ze sebe, ze svého těla? To by jí měl sotva na podání sousta do úst. Jeho síla vychází ze Síly mé a všechno, co tato síla koná, konám s ní a jí.

Proto vy, pracující a namáhající se, vždy myslíte na mne ve svém namáhání. Kdybych s vámi nepracoval, kde by byl svět ve svých pracích, v umění a ve všem díle?

Vězte, že já pracuji s pracujícími, aby byly pokrmy, oděvy i příbytky, aby život byl činný a vydával krásná díla. Proto odpočinek můj není jako odpočinek lidí. Lidé, jsou-li unaveni, odpočívají. Kdybych já odpočíval, všechno lidské dílo by se hroutilo, těla ztrácela sílu a schopnost pracovat, k duši by neplynuly prameny myšlení, vědomí by ochablo a pohaslo jako lampa, již došel olej.

Myslíte-li na mne a v modlitbě odložíte všechno jiné myšlení a konání, zklidníte hladinu citu, oddáte se rozjímání a tichému hovoru duše se mnou, i mé vědomí se plní pokojem a mírem, blahem oddechu. Proto já svůj odpočinek mám u vás, kdo mne milujete, protože na mne neustále myslíte. U vás hledám svůj odpočinek nejen v den Páně, ale i v každém všedním dni. Uprostřed zmatku a rušné činnosti jdu si k vám odpočinout.

Chápete již, proč je přikázáno zanechat namáhání a světit den Páně klidem a modlitbou? Odpočívám u toho, kdo na mne myslí a modlí se nejen ve dni mně zasvěceném, ale neustále. Proto od této chvíle ještě více oceňujte můj odpočinek, protože v něm s vámi do něho vstupuji i já. Je-li doprovázen modlitbou, pak nás sblížuje a vede do společného tichého ráje.

41

Pokoj, který já dávám tomu, kdo po něm touží a mě o něj prosí, je pokoj, který nelze vidět z vnější strany života na Zemi. Svět, do něhož jste přišli jako lidé, je protikladem světa Božího, protože je v něm těžké prožívat pokoj, mír i bratrskou lásku.

Kdo svou myslí a srdcem se zvedl již nad tento svět a jimi vstoupil na čistou svatou půdu Nebes, může nalézt a poznat pokoj pravý, který já dávám duši velmi zušlechtěné a zjemněné láskou.

Vy, kteří v Nebesích žijete svým myšlením zakotveným ve mně, okusíte mého blahého pokoje, nevzdáte-li se ho z oběti za své lidské bratry, aby i oni s vámi mohli jej prožívat, ač dosud žijí na Zemi nejen tělem, ale také celým srdcem, protože v nich dosud není místa pro mne a Boží Lásku.

42

Přišel jsem až do krajin duchovně pustých, chtěje být nablízku lidem. Je-li láska dána mezi nenávisť, trpí ten, kdo lásku nese; má úzkosti a hrozí se zlých činů lidí. Dlouho a mnoho trpí ten, kdo lásku v sobě nosí mezi pošetilci, pobloudilci, hrubci i násilníky.

Nejednou jsem nesl kříž v oběti za ty, kteří nechtěli žít svatě a obětavě, pohrdli tichým domem Otce a šli stavět své vlastní domy na různých místech vesmírného prostoru.

ru. Není pro mne nové trpět a obětovat se. Jen ti, kteří nevidí do hloubky a širě úkolů Spasitele, říkají: Kristus byl již ukřižován, a proto není více Jeho kříž.

Bláhoví, věci neznalí! Ukázal jsem své tělo zbodané jen na rukou a nohou. Jiné rány jsem přímo zjevně neukázal, protože by se jich hrozili a řekli by: Proč to činíš, Ty, který máš v rukou všechnu Moc. Učiň, a svět bude Tvůj bez utrpení.

Bláhoví. Jak málo jsou znalí tajemství sebe i mne, toho, co život je a co je nutno pro něj snášet, aby byl tím, čím má být: zjevným, krásným obrazem mé Lásky, Moudrosti a Vůle Otce.

43

Nebojte se, že jste osamoceni ve svém utrpení. Nedomnívejte se, že nikdo jiný nezná tíhu v duši.

Znám všechny bolesti, které byly i jsou, neboť jsem byl jejich nositelem ve vás dříve než jste poznali, že jsem a kdo jsem. I nyní znám dobře všechnu tíhu spočívající nejen na vašich, ale i na mých ramenou.

Nazval jsem se vaším bratrem proto, že s člověkem vše prožívám, jeho každou bolest nosím v sobě. A protože na Zemi člověk žije v těle, jeho utrpení je jím zesíleno a zmnoženo. Já proto trpím i ve všech tělech a pro všechna, aby se z nich stala schrána nejen člověka, ale i Boha.

44

Rozum váš zastírá duši, původ jejího života, staví ji pevně do cest tohoto světa. Jestliže si duše příliš oblíbí svět, nemohu se jí plně věnovat, projevovat lásku, říci jí, že ona patří mně jako Ženichu nevěsta. Naše mystické zasnoubení navždy zapudí zlo z její blízkosti a tak je oslabena i jeho vláda nad světem. Ono se však brání a používá různých prostředků. Zejména ovlivňuje tělesný rozum, neznalý duchovních věcí života.

Proto používejte svého rozumu obezřetně a jen ve věcech nutných k životu těla. Pro svou duši hledejte jiného pomocníka, přítele a rádce. Jím je váš vnitřní duch, který vychovává duši v mou nevěstu. On je svou podstatou spojen s mou myslí a její myšlenkou vede sebe, duševní život i bytostné světy.

Namítnete mi: Jak se jej máme dotázat, když jej nevidíme? Pověz nám, Pane, kde a jak jej hledat, abychom jej mohli požádat o radu jak máme žít a z duše učinit Tvou nevěstu?

Pravím: Jdete-li k němu o radu, jdete zároveň i ke mně, protože váš duch je vsunut ve mně jako lidské oko v hlavě. Budete-li se mne tázat a upřímně hledat radu ve věcech své duše, dostane se vám poučení. Neslyšíte je tělesným uchem, ale vaše vnitřní vnímání přijme můj pokyn a radu. Do vašeho vědomí vstoupí nečekaně silné a moudré myšlenky, dobré a jemné city, v nichž bude mnoho tichých rad pro život, vedení každého kroku. V tomto podivuhodném spojení je i na Zemi blaze žít.

45

Mezi duchovními učiteli jsou spory o mém Slovu v Písmu. Proč tomu tak je?

Slovo mé je pro ty, kteří nejen Slovo poslechnou, ale jemu také hluboce porozumí. Kdo však rozumí mému Slovu? Jen ten, jehož duch je ode mne již přímo vyučován. Který duch to však je?

Myšlení, slova i skutky projevují výši ducha. Lidský život, který vydává dobro, svědčí o duchu plně a stále zakotveném ve mně. Život projevující zlo vychází z ducha, který je ze mne vychýlen a je vsunut v d'ábla. On mu vnuká, co má činit, a proto jeho činy

jsou lstivé a nešlechtné, tvrdé a hněvivé. Duch, který je ve mně, nečiní nešlechtnosti, ale projevuje lásku a moudrost.

Jsou však lidé, kteří nejsou ani dobří ani zlí. Jsou těmi, které zlý duch již v sobě nemá, ale já je ještě v sebe nepřijal. Proto jsou jako z domu vyhnání synové bloudící světem, hledající domov, protože rodiče sami je do něj nevolají, k nim se ještě nehlásí. Proto tito bloudící poslouchají dnes toho, zítra jiného vůdce, podle toho, kam je život zanese, v čí náruči spočinou, kdo nad nimi má moc a je ovládá.

Duch, který ve mně spočinul je mnou vyučován a brzy posvěcen. Proto takový mé Slovo slyší a hned mu porozumí. Nemá sporů v sobě ani s jinými. Je mi oddaný a chápe, že celou moudrost nemůže poznat najednou, ale že se musí pro ni vnitřně vyvinout, myslí dozrát, citově se zušlechtit.

Každý mluví, jak rozumí. Jeden víc, druhý méně chápe, vždy podle svého vyučení u mne a mnou. Ten, jehož duch ve mně již dlouho bez vychýlení spočívá, je moudřejší než ten, který se teprve se mnou vědomě spojuje. Není proto moudré vést spory o prvenství ve věděni.

Mám mnoho dětí. Jedni však dávno, jiné teprve nyní ve mně se znovuzrozzují, naplňují láskou, spojují s moudrostí. Žádný otec ani matka nevykládá nemluvněti zákony hmotného světa. Jak bych mohl duchovním nemluvnatům mluvit o pravdách a zákonech Božích, z nichž pozemské jsou jen nepatrnou jejich částí? Proto každý nechť pokojně vyčkává svého dospívání v moudrého syna. Pak pochopí v celé plnosti a významu pravdy Boží, mé Slovo.

46

Nikdy neříkejte: jsem chudý – jsem bohatý – jsem bláhový a nevědomý – mám mnoho moudrosti – nemám dostatek vůle či rozumu – jsem slabý nebo silný k práci na Zemi... Tak mluví jen ti, kteří nevědí, že to co jsou a co mají za své není jen jejich.

Vkládám na člověka těžké zkoušky, abych si ověřil, co učiní, bude-li chudý či bohatý, chytrý nebo nevědomý, rozumný nebo bez rozumu, bude-li zdravý či nemocný, žít v radosti nebo v utrpení.

Není vždy to, co má člověk na Zemi jako vlohy a schopnosti jen jedině jeho duševní bohatství. Já ubírám nebo opět přidávám, abych vyzkoušel schopnost snášet dobro i zlo v životě, činit za každých okolností čest sobě i mně. Zkouškou může být to, že pošlu člověka do Země jako tvora, který nemá vyvinutý samostatný rozum a musí za něj myslet jiní, nebo tehdy, má-li ho nadbytek, který vede ke svévoli a pýše, k využívání jiných, k přestupování Božích zákonů.

Nevíte, jakými jste a jakými budete, až vám vrátím, co máte u mne uschováno po dobu svého určeného očišťování pokáním v těžkém a neklidném pozemském životě. Nemůžete projevit a uplatnit na Zemi všechno, co máte v sobě jako duševní schopnosti, duchovní síly. Kdybyste jimi působili, lehce byste prošli zkouškami a utrpením. Neměli byste obavu, úzkost, starost ani pochybnosti a bolesti, protože vnitřní síla by je nepustila do vědomí.

Neodčinili byste však všechna přestoupení Božího zákona, nedosáhli byste vykoupení, jehož nejvyšším znakem je kříž.

47

Jen zpozdilý člověk se chlubí rodem nebo majetkem, domem nebo polem, tělesnou krásou, dovednostmi a uměním, nebo tím, že je pevné víry a v církvi nemýlící se ve svém učení. Je velkou chybou takto myslet nebo mluvit. Mluví-li nebo myslí-li někdo takto, odnímám mu všechno, čím se vychloubal.

Nepozná-li hned na Zemi ztrátu odňatého, uvědomí si ji až vstoupí před můj soud a odtud odejde chudý na všechno, co v očích světa činí člověka významným a ctěným. Začne mu nové namáhání a on s obtížemi bude získávat zpět, co na své duši ztratil bláhovostí, pošetilostí, pýchou i nízkým stupněm znalosti pravdy, který se nesnažil včas se pozvednout výše.

48

Hodina vítězství dobra je vám neznámá. Proto se vám často zdá, že marné jsou oběti, modlitby a přimluvy za hříšný svět. Nemylte se však. Neslyšíte, že by lidé kolem vás již mluvili bez nenávisti. To však neznamena, že ti, kdo nenávist probouzejí v lidu, mají stále stejnou sílu a jejich trůny se netřesou, nepadají zdi jejich domů vybudovaných v lidských srdcích hněvem a reptáním i mnohou jinou nešlechtností.

Do srdcí lidí nenahlížíte. To není dáno žádnému člověku. Nahlédne-li tu a tam do něho někdo, nenahlíží ze své dovednosti a síly, ale proto, že já ono srdce i to, co v něm je, odhalím a dám svou Mocí nahlédnout do věcí skrytých.

Nenahlížíte-li do lidského srdce, nemůžete soudit jeho stav. Proto ne vy, ale já znám změnu k dobrému a raduji se. Se mnou se radujte i vy, byť kolem vás ještě zněla tvrdá slova a pěsti bušily do vás ze všech stran.

Pravím: *Dobro je v převaze, vítězí!*

Ten, kdo v něm vytrvá v boji o něj a v něm až do konce, bude po mé pravici jako syn tisíckrát vyzkoušený v čase, kdy zlo zažehovalo vysoké nebezpečné plameny ohně dnes tu a zítra tam, jednou v duši, pak v těle a posléze v obojím, že nebylo místa jimi nepoznamenaného, nerozbolaveného na synu lidském.

49

Mírní lidé jasně sebou dokazují, že marně nemluvím, neučím, nepomáhám, že se mění člověk, jeho život i svět.

Mírnost je počátek láskyplnosti, je nadějí, že člověk vyjde z pokušení zlého, přemůže hněvy a vstoupí duchem do mne, aby žil jako syn Boží, první mezi duchy, kteří jsou oživovateli Země, jejím vědomým, myslícím a činným životem.

Mírní lidé mohou očekávat mou pomoc a uvedení do dobrých, rychlých postupů na cestě spásy. Cením mírnost jako vzácný stav i u těch, kteří dosud nemají ke mně blízký, vřelý vztah.

Proto vyhledávejte mírné. Mají hlavní předpoklad pro vývin lásky a moudrosti. Poučujte je o mně, přiveďte je ke mně, aby pod mým vlivem rozvíjeli se rychle v dobrého člověka a tak se dobro šířilo a sílilo na Zemi a ona se stala místem, kam se rodí i andělé do lidského těla, aby žili jako lidé čistí a svatí již při vstupu na tento svět i při odchodu z něho.

50

Vysoce moudrý je ten, kdo dovede s láskou jednat vždycky, i tehdy, stojí-li mezi nepřáteli, je mu spíláno, křivdění, je zrazován i pronásledován. To je nejtěžší zkouška vložena na člověka proto, aby se naučil jednat s nepřáteli pokoje a lásky, aby je odzbrojoval a zneškodňoval láskou svou, postojem moudrého.

Avšak zneškodňování zla nesmí se dít dosud známým způsobem, že při setkání s ním tváří v tvář člověk dává ránu za ránu, za zlé slovo stejně zlou řeč. Jestliže i šlechtný počne činit nešlechtnosti, pak běda člověku. Z toho vzhází velké tresty rovné sodomským trestům.

Jestliže d'ábel činí zlo, není mu to počítáno za hřích, neboť on k jiným činům není volaný ani určený, nemá pro ně předpoklady a vlohy. Proto neberte měřítko, že on je zlý a ve srovnání s ním jste andělé. Jiná míra i jiné soudy jsou na vás, jiné na něho. Kdyby člověk jednal jako d'ábel, nebyl by živ. Zahynul by nejen v těle, ale i v duši. Jeho duch by ztratil samostatné vědomí a ten člověk by nebyl.

Člověk nesmí činit zlo. Jestliže zlo činit začal, pak pro to nesmírně trpí a dlouho se z toho očišťuje, aby mohl opět činit dobro, jak tomu bylo na jeho počátku. Jestliže duchové temna jsou zlí, vy musíte být jejich opakem. Jednají-li oni bez lásky, vy musíte všechno činit s láskou a v lásce. Zraňují-li, vy utěšujte, jestli zabíjejí, vy pomáhejte k životu, chraňte jej a zachraňujte. Hněvají-li se, vy se nikdy nehněvejte, ale vždy činite opak toho, co činí oni. To je váš úkol.

Člověk, který tento úkol naplňuje, je mnou označen jako vzor a takto dán před oči všem, kdo se dobru a lásce, jejich jednání a řeči teprve učí.

Jestliže se zlo zlem přemáhá, rozmnožuje se. Kdo silné a vlivné zlo zastaví v jeho pronikání člověkem a Zemí, kdo mu odejme sílu, ponese za ně tresty? Pokud nebudou lidé přemáhat zlo dobrem, nebude zlo vypuzeno z člověka ani ze Země, to vězte.

Zákon jsem nevyhlásil lidem nadarmo. Kdo jej nenaplní a určený čas vyprší, bude připojen k temným duchům, aby jim pomáhal a ve zlu s nimi žil, ztratil jméno člověk.

51

Mnohý nevědomý mi vytýká: Pane, proč dopouštíš zlo?

Vy však nebuďte nevědomí, ale znalí i skrytých věcí života, a proto necht' nepřejde přes vaše rty otázka, proč je zlo! Takto se ptát je dovoleno těm, kteří chodí se zavázanýma očima životem a světem a nevidí, že v mých rukách, v mé Moudrosti, Lásce i Vůli se zlo mění v dobro, když přijde čas a ono naplní své úkoly zkoušet věci i člověka v jejich pevnosti a odolnosti vůči všem nepříznivostem a možným potížím.

Vy, kteří věříte, že jsem dobrý a miluji člověka, nermuťte mě pochybnostmi o ceně a významu zla pro život. Víím, co činím a proč jinak nelze.

Jestliže člověk dosud neví o mně i o sobě všechno, není to proto, že bych mu vědění nepřál, ale že se dosud neprokázal hodným mé důvěry, abych já mohl se na něj spolehnout jako na pevný sloup, držící smělou stavbu života na Zemi i jinde, a tak mu zjevit mnohá tajemství bez obav, že by velkých vědomostí použil ke své nové zkáze tím, že jimi zpyšní a začne se nad jiné vyvyšovat a tím jiným ubližovat a sebe hluboce snižovat.

52

Nehájím se před nevědomými, kteří, neznajíce skryté zákony a řády života ani příčiny zmatku a utrpení na Zemi, reptají na mou nespravedlnost, ba na mou lhostejnost k trápení a nářkům lidí. Nechám mluvit každého i soudit sebe bez netrpělivosti jako se matka nepohoršuje nad dítětem, které z nevědomosti chybně posuzuje věci, nazývá je svými slovy, odlišnými od těch, kterým je učí matka.

Jestliže se já nepohoršuji nad bláhovostí lidských posudků o životě, nepohoršujte se ani vy, ať jakkoli bláhový a chybný je názor lidí na mne i na celý projev života. Vždy si pomyslete: Hle, dítě, jež dosud nemá moudrosti. Posečkáme, až doroste, až jí nabude a stane se správným hodnotitelem života, až je Otec poučí a vyučí všemu, co potřebuje pro život podle svého úkolu a úřadu, který mu chystá na Zemi i na Nebi.

Pečuji o to, aby všechny cesty života člověka vedly ke mně, ať jsou jakkoli nízko položené pod mou nohou. Na všechny vidím a dohlížím, aby jejich směry vedly k výšinám ducha, i když se točí kolem mne, jdou i za mne nebo vedle mne a míjejí cestu hlavní. Vždy dohlížím, aby vedly k místu, kde jsou příbytky mnou připravené pro člověka, a ne tam, kde jsou sídliště duchů temnoty.

Jestliže se přes mou péči a dohled některá lidská cesta od mé příliš odchýlí a vede člověka do příbytku ďábelských duchů, je to znamením, že on ztratil jméno člověk, zamíloval si tmou více než světlo a tmou se naplnil celý až do poslední části své bytosti a tma jej pohltila, přijala do sebe. V tomto stavu člověk jakoby přede mnou zemřel.

Neříkejte: Která cesta vede k Bohu? Všechny vedou ke mně, žel však, ne všechny se vinou přímým směrem. Mnohé jdou velkými oklikami, chvíli jsou přímé, opět křivé, jdou nahoru i dolů, sem a tam. To proto, aby slabí a nevyvinutí v jemných citech i pevně vůli k dobru měli dost času k posílení a vyvinutí sebe, aby si zvolna zvykali na obtíže cesty ke mně a nezalekli se, vidí-li jejich příkré stoupání, vyžadující námahu duše i těla.

Raději se ptejte: Která cesta k Bohu je nejkratší, abychom na ni mohli vstoupit a co nejdříve dojít do domu Otce našeho v Nebesích?

Odpovídám všem tázajícím se: Synové lidští, nejkratší cesta ke mně je ta, kterou jsem vám ukázal v Ježíši – cesta Lásky a Oběti. Na ni vstupte, na ní vytrvejte a spatříte mě tváří v tvář. Nebudete pak více putovat, ale putujícím pomáhat, aby i oni vstoupili tam, kde budete vy v blahém spočinutí.

Kdo je slabý, nemůže mnoho a těžce pracovat, jinak by se zhroutil a nečinil by ani moc ani málo. Nepoukazujte na to, že někteří lidé málo trpí, mají málo obtíží v životě na Zemi a vy mnoho.

Bláhoví, což já neznám jednoho každého z vás lépe než vy sami sebe? Děti nemůže znát nikdo lépe než jejich rodiče. Vědí, které je slabé a které silnější, které je hbité a které hbitosti postrádá a dlouho stojí u práce, nevědouc si s ní rady.

Jak byste posuzovali rodiče, kteří by dětem nestejně nadaným dávali stejně obtížné úkoly, stejné práce a stejný čas pro jejich vykonání? Řekli byste zajisté, že jsou pošetilí a nerozumní, když na hloupém chtějí chytrosti, na chytrém hlouposti, na slabém to, co jen silný může vykonat bez újmy na těle.

Domníváte se, že na slabém budu žádat, aby těžce pracoval a předčasně si zničil síly dané pro mnoho dní života? Domníváte se, že na tom, kdo nemá dosud moudrost, budu žádat všechny vědomosti světa i o životě duchovním, a to vyslovené správně, bez chyby?

Vím, kdo je slabý a kdo silný v duchu i v duši, kdo je již moudrý nebo se teprve učí takovým být, kdo žije v lásce a kdo ji dosud nezná a v srdci nemá. Pro nestejně rozvinuté vlohy dávám nestejný čas k naplnění toho, co na člověku požaduji ve vůli, moudrosti i lásce. Každý z toho, co obdržel, skládá účty do mých rukou tehdy, poznám-li, že vykonat, co jsem mu uložil.

Trpíte-li víc než jiní a víc se namáháte, bojujete s těžkostmi a nesnáze všeho druhu v těle i v duši, pak vám říkám: Radujte se sami nad sebou, protože tím je vám dáno vysvědčení a já tím stvrzuji, že vás mám za moudré, silné, statečné a vyspělé syny. Ty, kdo málo trpí, málo pracují a málo namáhají duši i tělo, politujte, neboť se teprve učí základním poznatkům života jako dítě v mateřské škole. Před nimi je to, co je již za vámi.

Pro život na Zemi je třeba statečnosti. Proto si vaňte každého, kdo se na Zemi narodí. V něm je již oživený duch, který prokázal, že může samostatně žít, myslet, mluvit i jednat; že je tedy schopen žít v podmínkách, jaké má zemský život pro ztíženou cestu za dobrem a láskou.

Člověk nově narozený je ten, nad nímž nebylo proneseno Slovo odsouzení do míst, kde mají své sídliště démoni. Takový, nad nímž je toto odsouzení proneseno, ztratí možnost života v lidském těle a může žít na Zemi jen ve tvarech a tělech nižších. I ten, který se vám zdá velmi hříšný a zlý, má v sobě jiskru dobra, jinak bych jej do Země neposlal a nedal mu možnost žít v těle člověka.

Pošlu-li tedy někoho do Země žít, byť se i projevoval jako hříšník, u mne vždy může čekat milosrdenství, prokáže-li aspoň malé služby dětem nebo matkám, nemocným nebo umírajícím a jakkoli trpícím. Prokáže-li při své hříšnosti aspoň jednu z těchto služeb, pak jej zachráním a neodsoudím, až vstoupí před můj soud.

Najde-li během života šlechetnou duši, která mě za něho poprosí a u Otce oroduje, pak učiním i zázrak a hříšníka, jenž stál třeba až na prahu pekelných obydlí, vyzvednu i do předsíně Nebes. Vložím do něho další díl vlohy k dobru, takže se stane pomocníkem mým i všech, kdo jako on stáli nad propastí hříšnosti, ale z mého milosrdenství do ní neupadli, protože se na Zemi našly milosrdné duše, jimž osud lidských bratrů není lhostejný.

Nezhrdejte proto hříšníky, ale pamatujte, že není na Zemi nikdo tak hříšný, abych od něho neočekával napravení. Toto napravení je i ve vašich rukou. Přímluvy za hříšníky jsou projevem bratrské lásky, již si na Zemi nadevše cením a pro ni napravuji i to, co vám se zdá nenapravitelné.

Milovat nepřátele není snadné a já to dobře vím. Proto jsem nedal toto přikázání ve známost lidu Mojžíšovu, abych na něj nevlozil břemeno těžší než mohl snést, když byl ještě slabý a nerozvinutý do jemnosti a láskyplnosti duše. Avšak nemohl jsem stále odkládat tento příkaz a šetřit člověka, protože čím více zlé odplaty, tím pro něho delší cesta ke mně.

Těžko mi bylo nad vámi, lidé! Co je lehčí – jít kratší úsek cesty s těžkým břemenem, nebo jít delší úsek těžké cesty bez břemen? Ať tak či onak, obojí je těžké a obtížné. Já za člověka měl rozhodnout.

Nuže, rozhodl jsem. Nevložil jsem příkaz o milování nepřátel na bedra těch, kteří šli zemskou trnitou cestou ke mně, životu pokojnému a svatému, v časech v Písmu označených jako zápas Izraelských s těžkými podmínkami i přímým nepřátelstvím. Proto se cesta ke mně prodloužila všem lidem, stala se lehčí, ale delší. Avšak našli se i volající: Pane, Pane, přiblíž se ke svému lidu a dej mu spasení.

Jak spasit vás, slabí, kteří nechcete nést břemeno lásky po těžkých cestách života? Snad namítnete: Což láska je břemeno? Láska je radost a štěstí!

Láska, již mám na mysli, je to, co vy dosud neznáte. Je to odříkání všeho, co dává lidská láska. Láska má, o níž stále mluvím, je obětování sama sebe. Chcete být šťastni a nechcete mít, co štěstí a blaho ruší. A přece vaši radost a štěstí stále něco ruší, pokud jste na Zemi. Kdo jsou tito rušitelé? Jsou to ti, kteří stojí v cestě vašeho spojení se mnou. Vy je neznáte, protože jsou vám neviditelní, ale já je znám a vím, co činí proti vám.

Žádám-li na vás: milujte rušitele svého štěstí – vy mi odpovíte: Proč na nás žádáš nemožné; což někdo může milovat to, co ho trápí, rmoutí a obtěžuje, co mu dává pocity nelibé, nesouladné a rušivé? Jaký to protismyslný požadavek?

Ano, mnoho žádám, příkazuji-li: milujte nepřátele své. Mluvím a žádám proti vašemu rozumu. Mé příkazy a rady stojí vždy proti vašemu rozumu. On vás drží na Zemi a já vás chci pozvednout do Nebes. Jak se tedy máme dohodnout? Jeden z nás musí od svého přání ustoupit, aby nastalo konečné řešení života člověka. Buď bude na Zemi, nebo na Nebi. Být chvíli zde a chvíli tam není trvale možné.

Ten, kdo vás přemlouvá: Zemi si zamiluj, pohleď, jak je na ní krásně, jaké radosti jsou v jejím žití – totiž váš rozum, ten neví, že já jsem člověka učinil proto, aby budoval nejen Zemi, ale i Nebesa. Jak je má však budovat, není-li schopen v nich vůbec žít? Ony jsou svět Lásky a Dobra.

Nemůže být nečistý na místě krásném, a přitom je neporušit svou nečistotou, která z něho padá a vše znesvěcuje. Podobně nemůže být tma ve světle, ošklivost v kráse, bolest v radosti. Do Dobra a Lásky nemůže vejít ten, kdo má v sobě nenávist a nešlechternost mysli, citu i slova. Jak dlouho tedy mají čekat Nebesa na své budovatele – povězte, jak dlouho?

Lidé ještě neznají pravou Lásku. Ona je proto nemůže upravit, zjemnit pro život v Nebesích. Je nemožné ponechat jen na člověku, aby došel sám. Předlouho by ještě putoval namáhavou cestou, zdržován rozumem světa, který jej velkou silou táhne k životu pozemskému. Proto začínám krátit tuto cestu člověka ke mně do Nebes i jeho boj s rozumem tělesnosti. Avšak ne tak, jak mnozí myslí, že člověka na svých rukou přenesu přímo do rajske brány bez jeho námahy. Nikoli. Dal jsem mu nohy a jim sílu, aby mohly putovat.

Nuže, putuj, člověče, ke mně, já tě budu podpírat, posilovat, ale cestu konej sám. Abys mohl jít rychleji než dříve šel člověk, říkám ti: miluj i nepřátele své! Dokážeš-li to, nebudeš putovat jako lidé, ale rozepneš křídla a dřív než se naděješ, vstoupíš do Nebes jako jejich trvalý obyvatel i budovatel.

57

Mnoho zármutku se nachází v mém srdci, avšak ten, který mi působí mnozí duchové šalbami lidí, je z největších. Pravdu máte, říkáte-li: Těžká je cesta k Bohu – neboť je na ní mnoho úskalí a svodů odívajících se do pěkných podob, aby lidé byli obelštěni a uvěřili, že dobré je to, co velmi duši škodí.

Mezi pobloudilými duchy jsou mnozí, kteří se postaví do cest člověka mne hledajícího a když spatří takového, hned mu kladou nástrahy, aby se stal posluchačem jejich výkladů o tom, co já činím přes duchy dobré i zlé, že Země není dílo mé, ale práce četných duchů, kteří sami spravují Zemi a jiné hvězdné světy vesmíru.

Jejich slova jsou však šalebná. Chtějí u člověka získat úctu, aby jim zajistila moc nad ním a oni se mohli zmocnit člověka po odložení těla a učinit z něj svého služebníka a ctitele, který by jim dodal velkou vážnost u jiných, stejně pobloudilých duchů.

Člověk má velkou moc, aniž o tom ví. Koho on ve své chvále a úctě vyzdvihne, je upevněn ve svém titulu a moci víc, než byste mysleli, a to i za takových okolností, že si některý duch tituly a moc přivlastňuje neprávem. Nevíte, jaké řady platí pro svět jiných duchů. Není ještě vhodný čas k tomuto vědění. Ale tolik vězte:

Komu člověk vzdá i nenáležející oslavu, úctu a čest, ten se stává jeho pánem a může zasahovat do jeho života více či méně podle toho, na jakém stupni vědomí a znalostí je onen člověk.

Duchové využívají i zneužívají možnosti ovlivňovat člověka. Snaží se jej získat pro sebe a pak tvrdě ovládat, jím upevnit svá místa a postavení ve světě duchů. Běda člově-

ku, který upadl do moci duchů pobloudilých, mluvících lživě a šalebně, neboť na dlouhý věk je jejich služebníkem, aniž o tom ví.

Vy, kteří jste poznali klamy nepravých učitelů, mistrů a proroků, bděte nad každým, o němž víte, že se spojuje s duchy různých jmen a ne se mnou, a volejte mne na pomoc a prostě Otce:

Prosíme Tě, Otče náš, zachraň a vyveď z moci temnoty, zbloudilé na cestách k Tobě. Otevři jim zrak, aby poznali, kde se nacházejí a vrátili se na místa svatá a čistá, kde Ty žiješ a kraluješ v Synu Svém Ježíši Kristu jako Bůh jediný a svatý, Pán všeho, co jest.

Stane se podle vaší prosby. Vaše modlitební služba je potřebná a cenná pro celý svět. Postup člověka je na ni přímo vázán. Bratrská pomoc má různé formy – přimluvná modlitba z nich ze všech má nejvyšší účinnost a vliv.

58

Není moudré strachovat se temných duchů, avšak také není dobré o ně se nestarat. Jestliže se jich strachujete, oni se pyšní svou mocí nad vámi a činí ještě více než je jim dovoleno činit pro zkoušky člověka, dávajíce tak najevo svou moc nad ním. Nedbáte-li jich, ztrácíte ostražitost nad svým životem a oni, využívajíce vaší nedbalosti a lhostejnosti, vrhají mnohé sítě na vaše myšlenky, slova i skutky, aby byly k vaší pohaně přede mnou, vás snižovaly a činily nehodnými mé velké přízně, již prokazují tomu, kdo na mne myslí, důvěřuje mi, u mne vždycky hledá vše potřebné pro tělo i duši.

Proto se nestrachujte před nimi, ale buďte ostražití a bdělí v každé chvíli života, aby do vašeho vědomí nevcházely jejich myšlenky nesoucí nelibost, nesoulad, hněv či zármutky nad nehodami denního života v těle, zdržení od zbožných myšlenek, úkonů, nebo i různé zájmy tohoto světa. Neznáte cesty, kudy oni do vás vnikají vnášejíce tam své cítění i myšlenky, tak odlišné od toho, jak má člověk myslet a cítit, abych já se v něm a jím projevoval.

Proto pravím:

Hlídejte své nitro jako dobrý strážce vzácné poklady, aby do něho nevešel ten, který znečišťuje všechno, čeho se dotýká, především mysl, slovo i cit, k nimž nejčastěji míří jeho krok. Budete-li bdít a sřežit se, nebude u vás a ve vás rušitel. On nemarní čas u toho, kdo jej vytrvale vyhání od sebe, od prahů své duše ve dne i v noci, při práci i odpočinku, v radosti i žalosti, i tehdy, obracíte-li se ke mně v modlitbách. Tisíckrát vás bude rušit, ale jednou se odvrátí, uvidí-li, že marně u vás plýtvá silou, mocí i chytrostí.

Vytrvejte – vytrvejte, a nebudete si stále stýskat na jeho všudypřítomné pokušení.

59

Naučte se práci, kterou od vás žádám nejdříve, přede vším jiným. Práce, kterou žádám, není ovšem lehká. Nedá se zhodnotit rozumem, neboť její výsledky jsou jenom mně známé a já vám je zjevím, jsou-li uznány Otcem.

Nepřikazuji: navštěvujte chrámy, držte posty těla, vyhýbejte se lidem, jak činili poustevníci, aby nevešli do pokušení od jejich jazyka, svou zbožnost ukazujte veřejně, aby každý věděl, že se modlíte, dbáte na čest a dobré jméno. Toto vše dělají slabí ve víře a lásce ke mně, kteří vnějšími způsoby zbožnosti zakrývají vnitřní chudobu citů pravé lásky ke mně.

Vy pracujte, abyste se líbili Otcí, aby On uznal vaši námahu a ji odměnil. Pracujte stále v skrytu své duše na modlitbách.

Modlitba je namáhavá činnost duše tím, že se ona musí upínat k věcem neviditelným, o nichž neví, kde se nacházejí. Musí myslet silněji než myslívá na věci viditelné, protože to, co nosí ve své představě, co může vidět, slyšet, ohmatat, pocítit, usnadňuje jí pochod myšlení i soustředění; kdežto to, co v představě nemá, ji zneklidňuje, tísní i namá-

há. Zvláště v modlitbě je její cit vydán namáhání. Projevit lásku neznámému, neviditelnému, je těžké, téměř nemožné.

Nelze zazlívat a divit se, že lid je chabý v duchovních citech, nemá sílu změnit podobu své duše, obléci ji krásou svatosti, když se málo modlí, málo v duši namáhá. Duše je jako nevyživené dítě, stále slabá, nesamostatná a bázlivá.

Chcete-li svou duši obléci do svatebního roucha nevěsty, nemohou být ruce položeny do klína. Sousto ještě nikomu do úst samo nevešlo. Bez práce není zlepšení života v těle ani v duši.

Proto pracujte pilně, soustředěně, ve stálých modlitbách, jak jsem vám přikázal. Posílíte tím duši jako se prací posílí svaly těla, zpevní jeho stavba. Posilujte svou duši modlitbami, ať zesílí všechno, co je ve vás: vědomí, myšlenka i cit a z nich vycházející činy. Čiňte tak pro dobro vaše i bratrů, s nimiž jste ve mně a pro mně živi. Otec pak odmění tuto vaši tichou práci podle vlivu, který má a dá svou hloubkou, upřímností a vroucností.

Modlitbu jako práci duše vám přikazuji.

60

Vzácný je mi ten, kdo uvěří, že se opět přibližuji k člověku, abych pokračoval v započatém díle přemožení zlého a osvobození člověka z jeho moci, která se příliš pozvedla a zesílila lidskou slabostí. Vzácný je mi ten, kdo mě vítá a raduje se, že již jdu, abych zúčtoval a skoncoval s nepřitelem všeho dobra i s jeho pomocníky z řad lidí.

Každý, kdo je v těle, je v boji do posledního dechu svého těla. I nepřítel útočí ze všech stran na tělo i duši, aby člověku vzal, co je v něm bohatstvím a krásou duše. Jdu, abych skončil tento skrytý boj. Nebude však skončen u všech, kteří mě vyznávají a volají: Pane, Pane! Rychle dobojovat boj pomohu jen nejvěrnějším, hluboce oddaným, na mě plně spoléhajícím a očekávajícím ode mne veškerou pomoc, modlícím se v skrytu svého srdce v neustálé prosbě i díky a ve víře, že s Otcem tvořím jednotu v milosti, Lásce a pomoci člověku.

Ne u všech boj však bude skončen naráz tak, aby si všichni oddechli, žili již v pokoji a bez pokušení. Budu chodit od duše k duši, na každého zvláště působit a pak celý svět pronikat. Podle síly víry, důvěry ve mne a vělosti lásky, kterou si duše vyvinula v utrpení a tísní, podle jejího porozumění věcem, které zjevují a velmi zdůrazňují, budu ztišovat její boj a zásahy do jejího osudu celý zápas ukončím.

Pojďte ke mně, vy, kteří bojujete těžký boj s tělem, světem, vším zlem a přitom neustále myslíte na mne, plně spoléháte na mou pomoc. Váš boj chci již skončit, abyste konečně našli v sobě klid duše a pokojnou cestu životem s mou přímou účastí.

Pojďte, vy, kteří se ke mně upínáte s láskou větší a vyšší než je ona, které vás učil svět. Vám chci již dát vítězství plné a trvalé, aby nebylo toho, kdo by vás znepokojoval, sváděl na scestí, vás ode mne vzdaloval, vytyčoval mezi vás a mne hřích jako nepřekročitelnou přehradu. Přimkněte se ke mně více, než dosud se ke mně kdo z lidí přimkl. Jen ze spojení se mnou vzejde vaše dokonalé a trvalé vítězství nade vším zlem.

Jsem zarmoucen vším, co vás ode mne vzdaluje. Potěšte mne a já potěším vás. Dejte mi do rukou zbraň proti svému nepříteli a já za vás vybojuji všechno. Účinnou zbraní v mé ruce je vaše důvěra a láska ke mně. Dáte-li mi do rukou tuto svatou zbraň, budeme silni ve společném boji. Nebude nepřítel, který by se nevzdal boje, uvidí-li mezi námi silné, svaté spojení, jednotnou vůli činit vždy a všude dobro.

Duše ke mně přimknuté, důvěřivé a mně věrné, vaše vítězství nade vším zlem je blízké. Je-li ono blízké, je blízký i pokoj vašeho srdce, radost z našeho setkání i společné žití v krásách duchovního vesmíru.

Nemohu se zjevit světu tak, aby naráz každý poznal a uvěřil, že jsem. V zákonu stojí: Temnota obklopí člověka a hory těžkostí na něj padnou. I nebude si vědom Boha svého, pokud bude žít v trestu za svůj hřích, ani vědět, že není jen jako živé tělo, ale jeho duch je v něm pravým člověkem.

Nehoršete se nad nevěřícími, ale mějte s nimi soucit. Žijí ve velkém trestu za hřích, protože dosud nekonali za něj náležité pokání. Pokud není naplněno určené pokání a vyrovnání vin, je hřích jako temný stín na duši člověka. A tam, kde je stín, nemůže být světlo. Já jsem Světlo, a proto nemohu vejít do temnoty, pokud ona je v duši člověka.

Nevěř ve mne ti, v jejichž duši je tma a stíny hříchu. Kdyby zmizely všechny stíny, vešlo by do duše světlo a já s ním. I nevěřící by ve mne uvěřili, protože by pocítili můj přímý dotek i silné působení na ně a nezdráhali se říci: Bůh je! Protože se však náležitě nepřičiňovali, aby se z hříchu očistili, mají v duši tmu a mé Světlo je mjí. Proto mě neznají, nevědí, jak působím na nitro a říkají, že není Boha.

Nehoršete se, slyšíte-li tato slova. Mají svou pravdu. Pro tyto žijící v temnotě nejsem skutečností. Jsem Světlo a oni toto Světlo neznají, je nemají, a proto nevědí, že je. Jejich pravda je omezena na tělesný rozum a smysly těla, na vnější věci a potřeby a pozemské zákony života. Kdyby znali vyšší pravdu, uvědomili by si svůj omyl a káli by se z něho, hledali by mě dychtivě a našli jako vy.

Duch člověka mne poznává. Jejich duch však ještě neožil, nepovstal z těžké mráky ležící jako temný mrak na jeho vědomí. Kdo za to může? Zajisté ten duch sám. Líbí se mu, že nemusí dbát Božích zákonů a může žít v nespoutané libovůli, poslušný jen sebe. Nedbá, že volám k práci každého ducha na rozsáhlém díle stvoření, že i já na něm neustále pracuji, dokresluji jeho obrazy a naplňuji je novými jevy a tvary.

Není-li takový duch přede mnou živý a činný, nejsem ani já živý a činný před ním a pro něho. Proto ve mne nevěří, věřit nemůže. Tento stav nevědomí o mně trvá, dokud se neobráti tak, abych snesl pohled na něj bez lítosti a zahanbení nad ním, že tak hluboko poklesl.

Tehdy jej povolám k soudu a řeknu mu, co má dále činit, po které cestě jít, aby se k Lásce vrátil, ve Světle žil. Od té chvíle se stane věřícím ve mne a vstoupí do úkolů svého spasení.

Ptáte se mne v skrytu svého srdce: Pane, bezbožníci proti Tobě mluví a rouhají se, hříšníci hřeší a jsou pro pohoršení. Proč na ně nevalíš tresty, aby svět viděl Tvou spravedlnost, Moc i Sílu a všichni ve strachu činili pokání a napravili se?

Ptáte-li se mne na osudy hříšných a bezbožných, je to proto, že váš duch, vstoupiv do těla, ztratil vědění o životě, chápání jeho tajemství. Ztráta vyššího vědění je jen na čas, dokud si duch plně nepodmaní tělo, nezvládne smysly, nezkrátí rozum. Pokud duchu vládne tělo, je on slabý, omezený v činnosti, nezná a nechápe mne.

Až mu víra dá sílu a on povstane ke své duchovní všeřídící činnosti, získá plně všechno, co o mně věděl než se spojil s tělem. Začne poznávat skryté zákony a je naplňovat myšlením, činy, tím se ke mně přibližovat a se mnou se spojovat. Čím dokonaleji má přání i příkazy plní, tím více se zušlechťuje a jedné chvíle mě spatří tvář v tvář. Poznává, že jsem laskavý a mírný. Dal-li jsem životu Zákon, pak proto, aby měl vhodné rámce pro svá tvůrčí díla. Zákon mi však nebrání v Lásce, naopak, je jí naplněn. Je vydán z Lásky, pro lásku a na její ochranu před úskalím života v prostoru kosmu, plném sil a různorodých pohybů.

Můžete namítnout, jak Láska může soudit a určovat tresty, když je plna soucitu, smíru, laskavosti a dobroty. Zákon vyšel ode mne, jsem jeho vydavatel, jsem i on sám. Zá-

kon ve mně soudí všechno, i člověka. Protože člověk vyšel ode mne, má to, co mám já. Zákon je tedy i v člověku, protože v člověku je život a každý život sám o sobě je již zákonem v sobě určujícím rovnováhu věcí, aby v nich bylo všechno ve správném složení, nedošlo k vybočení z rovnováhy a účelu, pro něž tvořím.

Nesoudím člověka jen já sám. Soudí jej i jeho život, všechny činy z něho vzešlé. Jsou-li v souladu s určením, jak je dává zákon, člověk žije v pokoji a nezná bolesti. Ne-ní-li však souladu, je to znamením, že člověk žije již v následcích přestoupení zákona, k němuž došlo dávno předtím, než vstoupil do Země k životu jako člověk. Kdyby nebyl porušoval zákon, žil by v nebeských vlastech a nebyl by poslán do Země. Žije-li v ní, je to proto, že je v něm nerovnováha, je porušen v nejzákladnějším svém bytí, v duchu. Porušený duch nemůže být mezi těmi, kteří rovnováhu mají, aby nevnese do jejich života neklid, chaos, těžkost a bolest, jaké má sám.

Neuvědomí-li si člověk žijící na Zemi, že přestupuje zákon a porušuje rovnováhu svého bytí, a proto má nesnáze a utrpení, pozná to, až odejde ze Země, z těla. Tělo zastírá poznání příčin těžkostí života, protože nenahlíží za hranice tohoto světa. Když duch opustí tělo, padají mnohé zábrany a člověk vidí, co dříve neznal, neuvědomil si. Především najde po odchodu z těla soud, který je před branou vyššího života. U soudu nad člověkem nejsem sám, ale vždy je u něho svědek. Jím je uplynulý život člověka. On je také žalobcem. Zjeví v pravé podobě každý čin člověka, protože je v něm vtisknut a je zřejmý.

Zemský život je jako kniha, do níž se vpisuje nesmazatelně každá myšlenka, slovo i čin.

Tento živý svědek je záznamem hnutí duše v mysli i citu i v každém tělesném pohybu. Člověk jej vezme s sebou na jiný svět. Přejde-li s ním k soudu, vypovídá o všem, co člověk konal, mluvil, myslil i cítil, co prožíval jako bolestné nebo radostné, klidné či neklidné roky, dny, hodiny, minuty a vteřiny, vypovídá i o tom, jaké byly jeho činy. Kniha zemského života člověka je pravdivá a spravedlivá. Nic nezamlčí, neomluví, nepřidá. Je zrcadlem zobrazujícím tělo, duši i ducha člověka do nejmenších podrobností.

Tento živý, pravdivý a spravedlivý svědek promlouvá a zjevuje člověka, aniž bych se já sám na něco ptal. Mluví a žaluje na člověka přede mnou i před ním, jemu samému tváří v tvář. Zardívá se, kdo nedobře činil, velice se hanbí přede mnou, když se ptám: Co jsi činil, člověče? Nemusím se ptát. Dříve než bych se otázal, již je to známo nejen mně, ale i všem kolem mne, mým služebníkům i jeho přátelům.

Živé svědectví začne samo mluvit před soudem na toho, kdo k němu přichází, je-li mnou k němu zavolán. V té chvíli ví o sobě to, co o něm vím já. Zná svá přestoupení i hříchy. Ony se mu zjevují před očima jako svědkové i žalobci, karatelé i soudci nad ním. Jestliže za života na Zemi nevěděl nebo nechtěl vědět, že by činil nešlechtnosti, bezbožnosti, nepravosti či hříšnosti a porušoval Boží zákon, bylo mu lehké, protože za to na Zemi trestán nebyl. Vstoupí do trestného procesu poznáním, co činil nedobrého, čím narušoval život lásky a pokoje, jaký jsem od počátku dal a žádám, aby byl zachován.

Vy, kteří jste nyní zasvěceni do tajemství soudu nad člověkem, nikdy neříkejte: Ten člověk hřeší a není za to Bohem trestán. Taková řeč je bláhová a viní vás z velké nevědomosti. Hřeší-li někdo a není na Zemi hned trestán, vězte, že jeho trest začne doléhat v té chvíli, kdy pozná svůj hřích. Nepozná-li jej na Zemi, pozná jej, až opustí tělo i Zemi a stane tváří zrcadlu svého života.

Buďte proto trpěliví s hříšníky a nežádejte tresty na ně. Přijdou tak neodvratně jako přichází chvíle smrti těla. Starejte se raději o svůj soud, aby nebylo svědectví hříchů proti vám a sami jste jimi nebyli trestáni. Žijte tak, aby nebylo obav z posmrtných trestů, ale byla naděje jasu a klidu mé náruče, která se otvírá tomu, kdo si nenese na onen svět stíny vin.

Prosíte mne: Pane, pomoz, Pane, dej nám...

Mám zajisté vše, čeho je lidem třeba. Mám Sílu, Vůli, Moudrost i Lásku, bez nichž nelze žít, a jestli přece, pak těžce a v utrpení duše i těla. Avšak mé dary jsou příliš vzácné, cenné, než aby mohly být dány každému, kdo si jich ode mne žádá. Víte, že lidé jsou hříšníci, protože vidíte jejich skutky. Já však vidím i myšlenky lidí, které vám jsou utajeny.

Hrozíte-li se skutků lidí, co mám činit já, když vidím jejich původce – myšlenky? Než je skutek vykonán, musí být napřed promyšlen, procítěn, nesen dlouho v mysli i srdci. Toto je správný postup činů člověka. Stává se však, že je tomu naopak. Člověk něco promluví, a přitom na to předem nemyslí a neuvědomuje si, proč to řekl, z jaké pohnutky vzešlo slovo. Je-li skutek vykonán, člověk vidí své dílo, shledává na něm nedostatky. To proto, že nezachoval správný postup, jednal bez pomoci mysli. Skutky konané nepromyšleně nedají hodnoty. Jsou chabé, bez hlubokých stop v prožitém životě. Avšak čin, který prošel dlouhou cestou mysli, dotýkal se citu a spojil se s ním v dobré vůli, je ke cti člověku.

Jako jsou lidé uvyklí mluvit a jednat neuváženě a ledabyly, chovají se i ke mně. Jejich otcové je učili: Věřte v Boha a modlete se. Oni tedy věří a modlí se. Řekli jim: navštěvujte chrámy a konejte předepsané úkony zbožnosti – a oni tak činí proto, že to dělají jiní, jejich rodiče nebo i celý rod. Sepnou ruce, modlí se, navštěvují chrám.

Hle, skutky dobré a krásné – říká ten, kdo to vidí. Hle, zde duše zbožná, v Boha věřící – řekne opět jiný. Skutky, které člověk veřejně koná, jsou lidmi vždy přísně souzeny. Já také všechno soudím. Vidím však skrytá místa, vidím mysl jako kolébku všech lidských činů. Dívám se do ní pozorně a neustále. Zkoumám, jaké myšlenky se v ní rodí, čeho se mohu nadít od toho člověka za rok či delší čas.

Člověk se modlí a podle zvyku říká: Pane, pomoz, Pane, dej! Není-li modlitba zesílena myslí, prolnta citem, málo ji slyším, vnímám ji slabě. Jak mám její slova uvážit a splnit vyslovená přání? Hlasitě projevená modlitba s pokleknutím není pro mne vždy pravou zbožností. Ani nejhörlivější a nejhlasitější modlitbu nemám za pravou, neví-li o ní srdce. Pravá zbožnost plyne z vroucnosti, z hlubokého svatého citu, z velké touhy projevit mi důvěru, úctu i lásku. Není-li silných vnitřních pohnutek k modlitbě, je ona mluvením úst a ne srdce. Není ani zapsána světlem v knize života jako vzácný čin, který je hodnotou i zásluhou člověka na Zemi.

Mnoho modliteb již lidé pronesli, a přece jejich život zůstává stále stejný, těžký a bolestný. Proč? Protože tyto modlitby nebyly silnou a vroucí řečí srdce, jaké se otvírá, ji vítám, protože mne volá k Zemi, k duši, k životu neutěšenému, abych mu vrátil radost a mír. Jedná-li se o tělesné potřeby a pomoc v nemoci, dovedou lidé modlitbu zesílit, protože mají úzkost před smrtí těla. Jde-li však o duši a její uzdravení, modlitba je slabá, nevýrazná. Lidé netuší, v čem je kořen jejich těžkostí. Jinak by prosili vroucně, celou silou mysli a z hloubi srdce: Pane, uzdrav duše, ať jsou opět silné, krásné a svaté, abys je přijal k sobě a ony nemusely již prožívat umírání těla, bolesti a starosti lidské. Oni však prosí: Pane, uzdrav mé tělo, abych mohl pracovat a žít na Zemi.

Bláhoví. Kdyby si uvědomili, že život na Zemi je pro pokušení i utrpení duše, neprosili by tolik o jeho prodloužení. Kdyby však přece prosili o tělesné věci a sílu tělu, mluvili by jinak. Prosili by: Pane, uzdrav mé tělo, aby v něm duše mohla žít a pracovat na svém obrození, těžkostmi a utrpením prokonat pokání, očistit se od zla, vyvinout dobro a v něm se upevnit, navždy zakotvit.

Takto proslovená prosba je správná a já k ní přihlédnu a dám, čeho je třeba, vidím-li, že vyšla z upřímnosti srdce toužícího již dobro konat vždycky, všude a všem. Vidím-li, že pomocí tělu je dáno prodloužení života na Zemi pro rychlý vývoj dobra v duši, dám,

čeho ona žádá. Dám i jiné dary modlitbou vyprošované, ne však každému. Kdo slabě a jen ústy ke mně volá, chabě věří a nemá za sebou dobré skutky, lépe by učinil, kdyby nevolal svatými slovy modliteb a nebral mé jméno do úst marně. Kdo povrchně, nesprávně a marně se modlí a jméno mé volá, nejenže nedostane ode mne žádaného, ale svolává na sebe novou tíži, protože přestupuje zákon, který stanoví: Nevezmeš jméno Boha nadarmo, neboť ono je ti jediným a svatým, v němž je život tvůj i všechno dobré, co v něm máš.

Do modliteb vkládejte celou duši. Kdyby srdce při nich mlčelo a mysl byla vzdálena, marné jsou modlitby, prosby a všechny přímluvy. Prosíte-li, prostě vždy srdcem a pak teprve do úst vložte slova. Všechny vaše modlitby pak budou vyslyšeny a dáno vám bude, co ony vyprošují pro vás, vaše bratry, přátele i pro celý svět.

64

Kdo zná mé jméno a věří v ně, je ctí a před světem vyznává jako jméno Boha, může z něho vzít i jméno pro sebe a říci: Já jsem Kristův, jsem křesťan...

Takto se nazývali moji učedníci i jejich žáci, všichni hlásící se k mému jménu proto, že od něho čekali svou spásu, s ním se chtěli spojit navždy a čerpat z něho všechnu milostiplnost Boží. přijali mé jméno, aby se odlišili od těch, kdo ve mně neuvěřili pro tvrdost srdce nebo ze strachu, aby nepřestupovali staré řády a zbožnosti svých otců. Nazvali se Kristovými – křesťany, a já se nehoršil, ale radoval se z toho, že pochopili můj záměr, aby mé jméno jim bylo vzorem, nejvyšším příkladem k následování.

Víra v mé jméno zapustila kořeny, avšak nenaplnila život člověka. Svět stůně na nedostatek lásky, protože mé jméno nevstoupilo plně do srdce křesťanů jako projevená velká Láska. Bůh miluje člověka. Jak bych jej nemiloval já, zjevená Boží Láska sestupující k člověku. Avšak ten, kdo mé jméno volá a od něho čeká pomoc a spasení, neuvědomuje si, že ono je Boží Láskou k člověku. Kdyby toho dbal, více by se Boží Lásky dožadoval; ona by k němu zajisté přišla a naplnila mu srdce. Dotkne-li se má Láska člověka, pak se on mění a na jeho životě je znát, že je můj a plně mně patří.

Jak se může projevit tato proměna. Tím, že žije láskou, dává ji každému, mně i lidem, je pokorný, pokojný a mírný, tichý, dobrotivý a obětavý. Má-li toto všechno v duši, má to, co mám já a čím je naplněna pravá Láska. Teprve tehdy má právo říci: jsem Kristův, jsem křesťan...

Pokud nežije jako já, neprávem si přivlastňuje mé jméno, nepravdivě mluví, říká-li, že je křesťan. I když si to o sobě myslí, neuznávám jej za křesťana já. Naopak, hanbím se za nepravého křesťana, rmoutím se, že mé jméno je bráno marně, že všechny klame, protože nevydává o mně pravé svědectví svým životem. Kdyby dosvědčoval sebou velkou láskou, projevoval by před světem mne, že jsem dobrý vždy, že nevkládám kříže, nesesílám utrpení.

Ze špatného života, slabé víry a malé lásky lidí vyvstávají jejich kříže jako následky nedokonalosti křesťanů. Kdyby žili podle mne, byli by pokojní a bez hříchu, protože já jej v sobě nemám. Žiji láskou, a proto mám v sobě Nebe. Láska dává život nebeský, pokojný a blažený. Kdyby lidé žili láskou, také by měli v sobě Nebe. Ale oni žijí ve svárech, půtkách, hněvu a zlobě. Jaký si tedy žádají život? Pokud žijí v nešlechetnostech, marně volají: Otče náš, přijď Království Tvé!

Jak může přijít mé Království tam, kde je království zla? Jedno v druhém nemůže být. Pokud život bude životem, jedno ustupuje druhému za hranice jeho působení i vlády. Právě-li křesťan ve své modlitbě: přijď Království Tvé – a sám ve svém srdci má království satana, je jeho modlitba marná a viní jej ze lži. Šel by člověk s čistýma rukama i nohama a v bílém neposkvrněném rouchu do místa, kde je nahromaděno bláto a velká nečistota? To nelze žádat – odpověděl by každý, kdo má rozum v těle. A přece tak

nerozumné, nemožné věci na mně lidé neustále žádají a reptají, když neupravím jejich život jak si žádají, aby netrpěli, žili v hojnosti všeho, co svět poskytuje. Pak často mluví o nespravedlnosti mé i nespravedlnosti světa, svolávají soudy a tresty.

Bláhoví, nerozumní a zaslepení. Jak dlouho ještě budou chodit tmou a přitom si myslit, že žijí ve Světle se mnou a ve mně, jak dlouho budou mluvit: My jsme s Kristem, jsme Kristovi, jsme křesťané. – ? Jak dlouho budou klamat sebe i jiné, že bych se hlásil k těm, kteří mě svým životem zapřeli, žijíce jako můj nepřítel. Jak dlouho si budou hovět na zásluhách víry ve mne, která není pravá. Kdyby byla pravá, znali by dobře své povinnosti k lidem i sobě, věděli by, že mají žít jako já, hlásí-li se k mému jménu a říkají: Věříme v Krista, jako v Krista věřili naši otcové, že nám dal spásu.

Ale jejich víra je mdlá a proto nemůže řídit jejich život tak, aby uskutečnil mé přání i naplnil přísné zákony. Běda však, až prohlédnou svůj klam a poznají, že se k nim nehlásím jako ke svým. Moji jsou jen ti, kteří žijí podle mne, neberou jméno mé marně do svých úst, plní to, co jsem řekl, aby bylo plněno jako první, největší přikázání, dané člověku: Milovat budeš Boha svého ze sebe celého. Nejen ústy Jej budeš vyznávat, ale srdcem vyznáš Jej. Budeš-li Jej vyznávat srdcem, budeš Jej projevovat celým životem. Tehdy se tvůj život stane svatým, ty budeš Božím a Bůh bude tvým; Bůh se k tobě přizná, že jsi Jeho. Tehdy se vrátíš do ráje a budeš šťastný na věky...

Nenaplní-li člověk toto do posledního písmene – i kdyby myslel a mluvil: jsem člověk Boží, jsem Kristův – není Boží, není můj. Neřeknu-li já člověku: jsi můj – čím je ten člověk? Není-li můj, je satanův, a kdo jeho je, tomu běda ve věku tomto i v onom, který přijde po něm.

65

Horlím na ty, kdo jsou slabé víry, vlažné zbožnosti, a říkám: Varujte se všeho, co je člověku k pohaně, aby na vás nebylo nic, co by vás činilo nehodnými mé Lásky. Varujte se lhostejnosti k věcem duchovního života, neboť lhostejnost vyplývá z lenivosti ducha. Leniví jsou nejposlednější z posledních v mé přízni a Lásce. Jim platí slova: Běda vám.

Život na Zemi od vás vyžaduje, abyste pečovali o tělo, je sytili a oblékali, spravovali dům, v němž ono bydlí a konali různé práce, aby bylo co jíst, čím se oblékat, bylo místo i pro tělesný odpočinek pro vás i pro vaše rodiny. Avšak toto vše nesmí vyčerpávat všechny vaše síly, všechnen čas daný vašemu životu na Zemi. Mnozí dávají práci, z níž je tělo živo, na místo nejpřednější ve strachu o ně, aby bylo dobře postaráno o všechny prostředky k životu. Nikdo se nemůže horšit, vidí-li takovéto starosti i snažení. Vždyť v těle je člověk na Zemi živ. Nemá-li tělo, není člověk viděn ani slyšen lidmi na Zemi.

Lidská mínění jsou jiná než moje. Lidé vidí tělo a nevidí duši, její příbytky a pokrmy, jimiž je sycena, ani její šat. Kdyby toto lidé viděli, lidský život na Zemi by se změnil. Oni však neví a jsou spokojeni sami se sebou, hrdí na svá díla i na to, co z nich plyne jako hmotné hodnoty a věci pro tělo. Bláhově si myslí, že toto u mne a přede mnou činí člověka dobrým a cenným.

Vy, kteří víte, že člověk je duch, můžete být spokojeni sami se sebou, s tím, co na Zemi činíte? Pracujete do umdlení, aby žilo a dobře se mělo tělo. Nevíte, že tělo je jen dočasná schrána ducha a podléhá zmaru? Myslíte-li na ně po celý jeho život, nač budete myslet, až ho nebude? Myslíte, že na onom světě skončí všechny vaše práce a bude věčný odpočinek?

Ano, smrtí těla skončí všechna pozemská práce a každý si od ní odpočine. Avšak vy přece budete žít. Jak? Nezaslouží si to vědět ten, kdo pečuje jen o tělo a ne o duši! I ona má své potřeby. I ona bydlí, je oblékána a sycena. Kdo o to pečuje a se namáhá? Myslíte snad, že já sám po smrti vašeho těla budou vaši duši oblékat a sytit a vy budete mít ruce

složeny do klína? Jako člověk na Zemi pracuje a já mu dávám k jeho ruce potřeby pro život – jídlo, oděv i příbytek – tak je i po odchodu z těla, avšak s tím rozdílem, že nastane přímá péče o věci duše, které dříve neviděl, necítil a v sobě nevnímal. Těžkosti však spočívají v tom, že člověk zvyklý jen na práci pro tělo a hmotu, neumí svou duši oblékat a sytit, upravovat jí příbytek, neboť se tomu na Zemi nenaučil.

Co však s takovým člověkem? Co byste řekli o člověku, který by si nevěděl rady co a jak dělat, aby byl pokrm, nápoj i oděv pro tělo, a zmíral by hladem? Litovali byste jej, nebo se na něj hořšili? Co mám říci já nezpůsobilému k práci pro svou duši? Mám jej litovat, nebo se hořšit nad jeho lenivostí a neuvědomělostí? Kdybych jen litoval a jen se hořšil, jak by mohl žít v novém světě, do něhož vstoupí svou duší?

Především pokárám nedbalého, lenivého člověka a řeknu mu: Co jsi dělal na Zemi po celý čas?

Snad řekne: Pane, pracoval jsem pilně od rána do večera, neměl jsem ani chvíli času, abych se veselil a odpočíval.

Odpořím mu: Čekáš ode mne pochvalu a odměnu za svou práci? Ano, bude ti dána podle zásluhy, a dovedeš-li také stejně horlivě bez odpočinku pracovat pro svou duši, aby měla všechno potřebné, budeš zde žít v klidu a bez nesnází. Nebudeš se rmoutit ani strachovat, ale brzy se přizpůsobíš novým úkolům a pracím. Já, vidím-li tvou pilnost a vyučenost, požehnám tvé práci a má pomoc ti bude vždy blízka; a nejen pomoc, ale i přízeň má i Lásky, a budu ti nablízku jako tvůj Otec...

Jistě bude překvapený, že mu ukládám novou práci, i plný starostí v úzkosti a bázní kvůli své nedostatečnosti a nevědomosti. Začne se učit nové práci, protože ani ve světě ducha se neodpočívá s rukama založenýma do klína. Dlouho bude takový člověk žít ve velkých nesnázích. Nenaučí-li se nové práci brzo, stane se hladovým, slabým, žíznivým a bez příbytku. Trvá-li jeho neschopnost nově žít delší čas, je znovu poslán do Země. Vráť se, protože v duchovním světě nedovedl ještě žít. Vstoupí do nových nesnází, aby v nich a jimi se naučil myslet na duši, její život, svět i všechny potřeby a více se neopakovala těžká bezradnost na onom světě, jakou prožil.

Varujte se lenivosti ducha. Z ní vycházejí velké nesnáze posmrtného života. Pečujte denně o duši. Vzdělávejte se ve věcech duchovního života. Syťte svou duši mým Slovem, chlebem živým. Myšlenkami, city víry a lásky šijte jí oděvy již na Zemi, aby měla do čeho se obléknout, až vystoupí z těla, jde před můj soud a dále podle jeho určení.

Učte se pracovat ve světě duše pokud jste na Zemi, abyste se nemuseli učit v něm pracovat teprve až do něho vstoupíte. Čekala by vás nová trápení a těžkosti. Cením a nejvíce odměňuji práci pro život duše. Já dávám své nejvyšší požehnání.

66

Věříte-li, že máte duši, pak věřte, že ona to je, která dává sílu. Síla vaší duše vychází ode mne. Já duši živím sebou a naplňuji mocí, aby mohla předat život tělu a ono bylo schopno pohybu, úkonu i růstu.

Dosud jsem všechno duši dával bez vašeho vědomí a přičinění. Nyní však přichází nutnost vaší přímé účasti na všem, co je mnou konáno a dáváno duši člověka.

Posilujte svou duši duchovními pokrmy. Živte a syťte ji mým Slovem, které více než dosud vkládám mezi vás k duchovnímu pokrmu a vy mohli z něho žít po dobu, než plně vstoupíte do mé Duše a budete silní a moudří její Silou a Moudrostí mou. Proto dávám do vašich rukou své nové Slovo, které je má Lásky, Vůle i Moudrost, všechno společné s Otcem.

Své nové Slovo vám dávám, abyste je proměnili ve svatý pokrm, který vaší duši nejen živí, dá sílu, ale i nově posvěť a dá znamení, že je to duše vyšlá z Duše mé, od ní stále udržovaná při životě až po tento čas, kdy jí říkám:

Duše z Duše mé, pojď k mému stolu, živ se vším, co na něm je tobě dáno za pokrm. Sýt se mou Vůlí a Moudrostí, napájej se mou Láskou, v níž je Bůh, a živa budeš na věky věků.

67

Mnoho je utrpení na Zemi, že mnozí již úpěnlivě prosí: Pane, smiluj se nad námi!

Mé smilování je u člověka již od chvíle, kdy poklesl a stal se vyhnancem z ráje života. Bez něho by ke mně nevolal o smilování. Jeho pád by jej byl uvrhl do němoty a on by se stal kamenem na Zemi a ne bytostí živou, vidící, slyšící a mluvící, která mě může volat a prosit o pomoc. To, že člověk ke mně volá: Pane, smiluj se nade mnou – je důkazem, že jsem mu ponechal mnoho z jeho schopností i když porušil řád a spojil se s duchem temnoty.

Mezi velkými schopnostmi, jež člověku zůstaly po jeho pádu, je řeč, schopnost vyjadřovat vnitřní dění vnějšímu světu, v němž je živ. Ponechal jsem mu slovo, které je částí mne. Já sám jsem Slovo. Kdybych byl od člověka plně odstoupil, nebyl by člověkem, ale němou tváří. Slovo činí člověka člověkem, bytostí vědomě jednajícím. Teprve slovo oživuje tělo jak náleží, dodávajíc mu obraz lidského ducha. Ponechal jsem člověku tento svůj vzácný dar proto, že jsem se nad ním smiloval již v oné hrozné době jeho provinění. Věděl jsem, co jej čeká, jaká je před ním těžká budoucnost očišťování a napravování poskvrny. U vědomí všeho bolestného, čemu v této chvíli propadl, zaplakal jsem nad ním a smiloval se, když jsem viděl, že nehřešil sám od sebe, ale že byl ke hříchu sveden. Abych mu mohl v těžkých dobách pomoci, až nastoupí své pokání a bude velmi trpět, nechal jsem mu to nejvzácnější, co měl – slovo.

Kdyby je neměl, jak by mohl mluvit a volat: Pane, smiluj se nade mnou, pomoz mi. Kdyby mě nevolal a neprosil o smilování, nemohl bych mu pomáhat před očima duchů, znalých jeho provinění. Ti pronesli nad ním přísný soud, aby byl zbaven všeho a ponechán na pospas běsům. Byl jim dán. Aby se však mohl bránit, nepodlehli jim navždy, ponechal jsem mu slovo. Ono je silnou, pádnou zbraní proti těm, kteří se stali jeho vězniteli, jeho pány. Dovede-li jí dobře používat, brzy se vyprostí z jejich zajetí i vlivů a stane se vítězem nad nimi i nade vším zlem.

Slovem člověk hřeší a propadá duchům temna, ale slovem se také vykupuje z jejich zajetí.

Každé slovo vyvolávající hněvy, spory, nenávisť, pláč a utiskování druhých, jejich ponížení a bídu, žal a zoufání, je slovo hříšné, jímž člověk propadá běsům, nízkým duchům temna.

Každé slovo nesoucí soulad, pokoj, radost, útěchu, povzbuzení, trpělivost, vděčnost a lásku jiným, je slovo vykupující. Čím je jich více, tím rychlejší je výstup z temna, z vlivů i zajetí duchů temnoty.

Mimo tato slova jsou ještě jiná, ještě cennější pro člověka. Jsou to slova modlitby i díky. V modlitbě jsou slova nepatřící člověku, ale mně. Proto jsou vzácná, svatá, vykupující člověka z jeho hříšnosti. Čím je jich více, tím lépe pro člověka. Dříve a snadněji vyjde ze všeho, co je mu poskvrnou a pohaněním před tváří mou i před celým nebeským světem.

Smiloval jsem se, aby mohla zaznít z úst člověka modlitba i slova svatá, vyslovující jméno Otcovo i mé, která by sama sebou jej očišťovala a povznášela. Ponechal jsem člověku svatý dar slova, aby měl zbraň proti nepříteli, nebyl mu vždycky poddán, ale osvobodil se a promlouváním slov lásky učinil ze svých úst můj chrám a tak se rázem vyvýšil mezi ty, kteří ve svých ústech pro mě zbudovali stánek, mluví svatě, láskyplně vždy a všude. Kdyby člověk nemohl použít svého slova na obranu v boji s nepřáteli, jak

by nad nimi zvítězil? Nemůže jít proti nim se zbraní, jako se jde proti viditelnému nepříteli na Zemi. Nepřítele skrytého nevidí. Jak jej má tedy přemáhat a proti němu bojovat? Odhalím vám vaši zbraň, abyste jí od této chvíle mohli používat. Vy jste jí často používali, ale nevěděli jste o tom, protože jsem vám dosud neřekl, abyste jí používali. Nyní, podle mého poučení i vybídnutí, jí začnete používat vědomě. Tím ona ještě více nabude moci a bude vám vždy ochranou i obranou.

Ne každé slovo je zbraní proti zlu. Jsou slova, která zlo rozdmýchávají, je přímo vyvolávají a posilují proti člověku. Jen slovo laskavé, vlídné, mírné a pokojné, čisté a svaté, které mluví k člověku i ke mně, je zbraní silnou, přemáhající nepřítel a vykupující vás z područí hříchu i z trestu za něj. Budete-li mít v ústech vždy jen takováto slova, pak se nebojte. Není již toho, kdo by vám ubližoval a vy byli trápeni v duši i v těle. Slovo modliteb pak dovrší vaše vítězství a nepřátelé odejdou od vás.

Žádám vás:

Mluvte s láskou i čistou dobrotivostí ke každému vždy a všude, ať není již vašich nepřátel, ale jsou jen vaši přátelé a vy jimi vždy a všude obklopeni. Jsou-li u vás andělé, nemohou být u vás duchové temna. Přidáte-li ke slovu lásky i slovo modlitby, zdvojnásobíte svou sílu, ochráníte sebe i všechny, které zahrnujete do své duchovní i rodinné péče. Pak bude mé smilování nejen nad vámi a s vámi, ale i nad celým světem a člověku nebude odňat dar slova. On zůstane člověkem svým životním posláním. Pokud je člověk člověkem, má vždy naději na svou spásu. Pokud je naděje, je svět v mé přízni, která dodá Sílu a Moudrost i tam, kde nestačí lidská snaha, práce a skutky, aby spása byla zabezpečena, dovršena a potvrzena Otcem.

68

Řekl jsem vám, že čekám na vaše modlitby. Jsou s vašimi dobrými slovy i skutky nejsilnější oporou proti tlaku zla rozsetého jako plevel na poli, koukol mezi obilím, jedovaté keře a byliny na všech místech Země.

Můžete mi říci: Pane, jak mohou naše modlitby pomáhat světu, když je tak velký, a nás modlících se je tak málo?

Ano, svět je velký. Znáte vy však velikost svou? Nemůžete znát, neboť jste lidmi v těle. A člověk v těle vidí opět jen těla a nic jiného u lidí nevidí. Protože těla jsou stejná, není možné rozeznat, kdo je větší a kdo menší podle svého ducha, kdo slabý a kdo silný v lásce.

Lidé zpravidla podle síly těla říkají o člověku: ten je silný, ten je slabý. Není však vždy silný ten, kdo se silným zdá. Jsou slabí duchové v silném těle, jsou i silní v těle slabém. Síla ducha se neměří tělem, jaké si člověk zbudoval pro svůj pobyt na Zemi. Velikost a síla těla se vytváří jinými zákony, ne však tak, že silný duch by si zbudoval silné tělo, slabý slabé. Opravdu silný je ten duch, který má dokonalé poznání všeho, co je třeba znát z tajemství lidského života, jeho příčin, vzniku i trvání, jeho cíle, smyslu i zvláštního poslání mezi životy jinými.

Jen hluboké poznání a pochopení pravých příčin i pravých cest života, pevné zakotvení lidského ducha ve mně, dává sílu. Tato síla však není silou hmotnou, jakou zná svět. Síla ducha spočívá v tom, že duch je pevný, neochvějný v konání dobra, že neváhá a nerozmýšlí se, kterou cestou se dát, aby došel ke mně, protože ví, že jediná cesta ke mně je cesta dobra a lásky. Jeho síla je i v tom, že dovede nejen sám dobře a správně volit cestu života na Zemi, ale že dovede vést i jiné.

Slabý duch je jako nalomená třtina a podesychnající strom, pole nezorané, neplodné, květina, jejíž krásu sežehl mráz. Z jeho života vane chlad, sobectví i pýcha a vlašný vztah ke všemu, co je mé, nezámem o to i přímý odpor.

Co je dobrým před lidmi, není vždy takovým přede mnou. Mnohdy jsme v rozporech. Co lidé chválí, není chváleno mnou, ani co ho haní, nemusí být haněno ode mne. Oni však, jsou-li v těle, neslyší mou chválu ani mou hanu. Jsou ve svém úsudku zatvrzelí, protože nevědí, že je mylný a často křivdí...

Nehorším se na ně, soudí-li takto z nevědomosti, Soudí-li však druhé z pýchy a zatvrzelosti srdce, jsou-li nemilosrdní a zlí, dávám jejich soudy soudu svému. Ten je roz-soudí a oni pak trpí za svou nespravedlnost, tvrdost srdce, za zlou vůli s lidmi na Zemi, které nemilosrdně a tvrdě posuzovali a odsuzovali.

Často se lidem líbí jednání člověka, který se jeví silným a nikoho se nebojí, nikomu neuhýbá z cesty, vydobude si slávy a cti na Zemi. Dokonce i říkají: Jaký to chytrý člověk, umí si vždy a všude poradit. Z něho bychom si měli vzít příklad a žít jako on, dojít uznání před lidmi a získat jejich úctu.

To však já odmítám. Není přede mnou silný, velký, chytrý a statečný ten, kdo si vydobyl světské cti a slávy, spoléhá jen na sebe, nešetří osudy jiných, bere si ze života, co se mu zlíbí, nemilé ponecháváje jiným.

Zajisté ten, kdo pomáhá bližním a namáhá se pro druhé, kdo má ohledy na plačící, nemocné i jinak stísněné, kdo těší klesajícího, povzbuzuje zoufajícího, nedojde rychle světské cti a slávy, nenabude blahobytu ani úspěchu, svět jej neobdivuje.

Znám však jiný blahobyt, jiné radosti a štěstí než má svět. Pro ně vychovávám a připravuji ty, kteří jsou velcí, silní a moudří. Chválím tiché, skromné, pokorné, obětavé, milosrdné a vlídné. V těch ctnostech spočívá velikost a síla ducha. Jim dávám a pomáhám. Má pomoc a dary nejsou viditelné, nejsou ze světa, a proto on je nezná, necení. Kdo je dostává, zná jejich cenu, prosí mě o ně. Žádá-li je, je to důkaz, že je to duch, který má poznání života a usiluje o to, aby jeho život nebyl neúčinný.

Podle užitečnosti života posuzuji sílu ducha, moudrost i velikost člověka. Užitečný život se vždy a všude řídí mou Vůlí, protože chce dobro všech i očistění, vykoupení člověka a jeho vyzvednutí k Bohu. Ti, kteří tuto mou Vůli znají a naplňují životem, jsou silní a velcí v mých očích. Těmto svěřuji vážné i slavné úkoly, jaké nemohou konat duchové slabí, málo moudří, nezakotvení v dobru.

Jste-li vy zváni k úkolům vážným a slavným, jste velcí přede mnou. Proč se tedy strachovat zla a své malosti vůči němu na Zemi? Konejte, co je vám uloženo. Vykonáte-li dobře, bude v tom vaše velikost. Zlo ustoupí z místa, na němž budete stát, a více se tam nevrátí. V tom spočívá naplnění vám daného úkolu.

69

Stále k vám mluvím: Buďte dobrotiví. Nejste-li, nemůžete se hlásit ke mně a říkat mi: Pane, Pane...

Kdo tak ke mně volá přesto, že není dobrotivý, neozývám se na jeho volání. Neozývám-li se volajícímu, je to znamení, že ten, kdo mě volá: Pane, není můj služebník. Kdyby jím byl, pro mě pracoval a mně sloužil věrně a dobře, znal bych se k němu, jeho prosby bych slyšel a dal mu, co potřebuje. Protože však slouží jinému, nemohu se k němu hlásit jako jeho Pán.

Kdo mně slouží, koná dobro. Konat dobro přikazuji všem svým služebníkům. Já sám dobrem žiji a dobro konám. Ti, kteří jsou kolem mne i se mnou, konají dobro a jím zcela žijí. Proto je můj služebník již zdaleka poznán, protože jeho skutky jsou dobré, šlechetné.

K tomu, jenž dobře plní mé příkazy, se chovám jako jeho přítel. Proto jsou dobře k poznání i moji přátelé. Ti nejen dobro konají, ale oni je milují. Je jim tím, čím je mně: podstatou života, jeho účelem, cílem i jeho naplněním. Kdo si takto dobro zamiluje a má k němu živý, vřelý vztah, je mi velmi milý. Zamiluji si jej celým srdcem.

Kdo dobro nemiluje, není můj přítel. Kdo koná dobro jen proto, že já volím dobro jako způsob života, je ukládám jako nejpřednější úkol a povinnost svému služebníku, ten je opravdu jen služebníkem a ničím víc. Koná to, co nařizuje Pán. Slouží, poslušný příkazů.

Nechci z vás mít jen služebníky. Nabízím vám přátelství. Abych byl vaším přítelem, je potřeba, abyste vy byli mými přáteli. Moji přátelé činí víc než služebníci. Moji přátelé nejen konají dobro, protože já to ukládám, ale oni sami sobě dobro ukládají milující je; nacházejí v něm všechen smysl života.

Milujete-li dobro, jste moji přátelé a já přítel váš. Jedno přátelství se váže na druhé. Ani moje přátelství k vám, ani vaše ke mně nemůže stát osamoceně, jedno bez druhého, aniž by se po čase neproměnilo opět v chladný vzájemný vztah.

Kdo dobro nemiluje ani je nekoná, není můj přítel ani služebník. Je mi jako cizinec žijící v jiné zemi, v jiném království.

Světlo je dobro, zlo je tma. Ti, kteří nemají v sobě dobro, nejsou ve Světle, ale v temnotě. Temnota je ona říše, v níž nejsem. Kdybych já do této říše vstoupil, stala by se říší Světla. Ale já do ní nejdu, a proto je tmou. Protože v ní nejsem Pánem já, je jím ten, jenž je mým opakem. Ten ji spravuje podle svých zákonů, odporujících mým. On mě porušuje a způsobuje tak zmatky.

Člověk nemilující dobro a je nevydávající ve slovu a skutku lidem a světu, žije svým duchem v říši temna. Někdo je v ní hluboko ponořen, jiný stojí jen na okraji. Ti, kteří žijí na samé hranici říše temna, jsou lidé, kteří ve mne věří a k nimž začíná pronikat Světlo ode mne. Pokud stojí jen na hranici a nepřejdou do mého světa dobra a lásky, nemůže k nim plně pronikat mé Světlo a oni nevědí, jak mají žít. Neznají své chyby a omyly. V těchto nesnázích často volají ke mně: Pane, Pane...

Co však je platné jejich volání? Jsou-li ještě v říši nešlechtnosti, nejsem jejich Pánem a oni nejsou mým služebníky. Kdyby jimi byli, nebyli by tam, kde jsou, totiž v zajetí zla a temna. Pokud zlo vychází ze slov i skutků člověka, potud ten člověk slouží jinému pánu. Ten ho používá pro své záměry a cíle, přes něj uvádí do Země pohoršení a nešlechtnosti všeho druhu, je šíří a posiluje.

Úkolem mých služebníků a přátel na Zemi je šířit dobro slovem i činem, celým svým životem. Ti, kteří tak nečiní, jsou pro mě cizinci, i když své jméno zapsali do křesťanských sborů.

Chcete-li mě opravdu mít za svého Pána, konejte, co ukládám jako úkol svým služebníkům.

Chcete-li mě mít za Přítele, milujte dobro a dobrem žijte každým tepem svého srdce. Pak se nikdy nestane, abych mlčel k vašemu volání: Pane, Pane... Nestane se, abych se k vám nesklonil a vás neobjal jako váš přítel, kdykoli trpíte a jste obtíženi, kdykoli si vyprošujete mou Lásku, pomoc i ochranu.

70

Pozvedněte se z temnoty ke Světlu, volám a přikazuji vám. Ti, kteří se nepozvednou do času, v němž přijde soud nad živým i mrtvým, navrátí se zpět na místa, kde stál Kain, a nové znamení jim bude dáno na čelo, znamení propadlých, jimž je vzata milost. Jsem milosrdný, velikost mého milosrdenství je větší než si člověk může představit. Avšak co je platné ustavičně dávat, když není toho, kdo by přijímal, nastavoval dlaň i srdce pro přijetí darů!

Kdo je ten, který nepřijímá dary, nepozvedá ruce, nevolá, neprosí: Pane, jsem duševně chudý a nemám nic, co by bylo mé... Dej mi, ať mohu žít, ať mám kde přebývat, čím duši živit a šatit, abych nebyl zahanben mezi duchovně bohatými...? Ten kdo mě nevolá a neprosí – neví, že nemá nic svého a že potřebuje příbytek, pokrm a oděv nejen pro

tělo, ale i pro duši. Domnívá se, že má dost věcí, z nichž je člověk živ na Zemi: bydlí, jí a odívá se a není lidmi přehlížen jako méněcenný. Má však pouze tělesné – to s tělem umírá. Co je duši – to přetrvává tělesnou smrt.

Neví-li člověk, že má duši ode mne, nelze se divit, že se o ni nestará, netuší, že má o ni pečovat. Je spokojen na Zemi a já od něho nečekám ani nežádám prosby za věci duše. Jeho nevědomost je velká a je do ní uveden zákonem trestajícím nesprávný a velmi chybný život člověka.

Komu však jednou víra otevřela zrak i sluch pro mé věci a on, nedbaje toho, chová se jako slepý a hluchý ke mně i ke své duši, tomu běda. Kdo víru má a žije jakoby ji neměl, je velmi provinilý přede mnou, že dané svaté věci znesvěcuje víc než ten, kdo vírou pohrdá a odhazuje ji jako nepotřebnou a zbytečnou.

Kdo je v temnotě bezbožnosti, velmi hřeší. Avšak ten, kdo víru má a přesto v temnotě setrvává, nejenže hřeší, ale činí svatokrádež, protože spojuje mé jméno se životem nehodným, nečistým, s cestami, kudy chodí duchové temnot. Lépe by mu bylo, kdyby ve mne nevěřil. Nenesl by odpovědnost za život prožitý ve jménu mém. Ten, kdo se hlásí ke mně, ale nežije, jak já ukládám, rovná se bezbožníkům, ale hřeší víc než oni.

Láska a dobro vydávají světlo. Kdo je vydává, chodí světlem. Kdo je nevydává ve slovu ani činu, žije v temnotě a jeho život přímo škodí mému dílu a Lásce.

Varujte se, varujte nešlechtných skutků! Do hluboké temnoty vrhají ty, kteří je činí. Kdo v temnotě žije, jsou pyšní. Jejich pycha není jen povyšováním nad jiné. Je jiná, těžší než hluboké a velké viny. Vychází z toho, že onen člověk neví, že jeho život je mu k záhubě a ne ke cti. Nezamýšlí se nad sebou, protože ho obklopuje temnota a on v ní nevidí své skutky v pravé podobě. Myslí si, že činí dost a že je v mé milosti již proto, že ve mne uvěřil.

Ano, víra ve mne je počátek spasení. Víra je však věc svatá. Kdo s ní nezachází jako s takovou, kdo nepodřizuje jí celý svůj život vždy a ve všem, upadá do temnoty ještě větší než byla ta, v níž byl když ve mne nevěřil. Víra vznáší na člověka požadavek: člověče, miluj!

Propadlým ve zkouškách života jsem nazval člověka, jemuž jsem svěřil vzácný poklad a on s ním zacházel jako malé dítě s hračkou. Člověk, jemuž je dána víra, není malé dítě. Dar víry naznačuje, že jsem doufal nalézt u toho člověka vyspělost; avšak pokusení světa přemohlo i ty, kteří věřili, činili pokání a varovali se zla.

Je-li víra přemožena zlem a stlačena do pozadí, znamená to, že nestřežil svou duši jako oko v hlavě. Byl lehkovážný a tak propadl v uložené zkoušce. Je přede mnou jako bez víry a ještě hůře.

Ti, kteří víru vůbec nemají, mají aspoň naději, že ji mohou ještě obdržet, prokáží-li v životě platné služby bližnímu. Ale ten, kdo víru má a žije jakoby ji neměl, tomu bude odňata na dlouhý čas. Následky toho nelze si na Zemi představit.

71

Dlouho jsem nepromluvil k člověku, ani jsem jej sám nevyučoval, neposlal do Země proroky, aby učili lid pravému pokání a životu, z něhož by vycházela vůně svatosti, již jsem určil jako družku života člověka. Dlouho se neozvalo mé Slovo. Uzavřel jsem ústa svá v tu chvíli, kdy jsem vstoupil do neviditelnosti k pravici Otce, na místo Jeho Lásky a Vůle. Uzavřel jsem ústa, protože jsem čekal na slovo lidské, jak odpoví na čin mé oběti, jaké jméno mu dá. Čekal jsem, zda a jak je pochopí a začne láskou žít.

Lidé na mé činy odpovídali, avšak podle rozumu a ne podle srdce. Nemohli jinak. Neměli dosud to srdce, které je v duši. Odpověděli podle toho a jejich slova byla chladná a mdlá, nedošla k mému sluchu nebo jen jako slabý hlas dítěte. Proto se zdálo, že jsem zapomněl na svět a ponechal jej zlému osudu, nesoucím samé tresty.

Lidé se nedovedli ke mně přimknout, nedovedli brát plnýma rukama duše z pokladu Moudrosti a Lásky, který jsem jim na Zemi zanechal. Stáli tak daleko ode mne, že má ruka je nemohla uchopit a pevně vést novou cestou, již jsem lidem ukázal a sám na ni prvně vešel, aby byl dán příklad života a člověk neměl výmluv, že neví kudy jít a co činit, aby dosáhl milosti odpuštění, smíření a návratu k Otci.

Jestliže lidé stáli daleko ode mne, jak by mě mohli slyšet, kdybych opět začal k nim promlouvat, je učit a vést? Když oni ke mně mluvili slabě nebo vůbec ne, nemohl jsem k nim mluvit já. Když jsem mlčel, slábl lidský hlas čím dál víc, že jej přestali slyšet i andělé stojící blízko lidí. Lidské prosby mi proto nepředkládali a člověku se proto vedlo čím dál hůře. Z jeho viny – protože si nedovedl zamilovat mé Slovo tak vroucně a plně, aby z jeho srdce nemohlo být žádným jiným slovem vytlačeno.

Nevložil lid mé Slovo do srdce. Přijímal do něj slova světa a pro mé Slovo nebylo místa. Proto je lidské srdce bez mého Slova chudé a život člověka je samý boj. Mé Slovo dává pokoj. Ten, kdo je nepřijímá, sám sobě určuje těžkou cestu a neklidné osudy.

Jsou však mnozí, kteří praví: Pane, my Tvé Slovo přijímáme a přece pokoj nemáme.

Přijímat mé Slovo neznamena rád o něm slyšet z úst kazatelů nebo o něm číst v Písmu. Přijímat mé Slovo znamená naplnit jím duši, aby ona žila podle něho svatě, jak ono žádá. Kdo takto nežije, nepřijímá mé Slovo, byť byl jeho nejhorlivějším obhájcem, vykladačem i hlasatelem. To vše je přede mnou bezcenné. Cenu této horlivosti dává jen snaha mým Slovem žít. Kdo nemá ani snahy žít podle mého Slova, lépe by učinil, kdyby odešel mezi nevěřící, aby nesnižoval jméno mého učedníka a vyznavače.

Přijímejte má slova srdcem a ne rozumem. Kdybyste je přijímali rozumem, čím byste byli světu? Nepomohli byste jedinému člověku, konajíce všechno jen podle víry a ne podle lásky, jak žádá mé Slovo. Nebyl by pak zastaven boj bratrů ani těžké utrpení lidu. Jen mé Slovo, jímž se duše naplní, může dát pokoj vám i světu. Slova má, jež do srdce vám nevejdou, budou vzata zpátky a zaslíbení jimi dané nedojde naplnění.

Kdo přijme mé Slovo do svého srdce, stane se požehnáním sobě i světu. Bude to čistý a svatý duch. Podle těchto znaků bude poznán mnou jako ten, který má právo na nebeský život v pokoji a Míru věčném.

72

Člověk v duchu oživený a probuzený touží poznat tajemství života i všechno, co je dáno jako jeho úkol a cíl, aby věděl, proč, čemu a čím žije, aby našel cestu z bludiště zmatků světa, v němž jeho život je zasunut jako kapka v moři.

Já sám jsem tajemství. Ten, kdo mě poznává, nahlíží do činů Božích, protože to, co činí Bůh, činím i já. Na vás samých záleží, jak brzy poznáte skryté věci života svého i mého:

Plňte mou Vůli.

Žijte, jak žádám.

Zjemňujte se.

Zušlecht'ujte se do čistých stavů.

Já sám budu u vás. Jedné chvíle na vás promluví a sám vám řeknu všechno. Do té doby než já sám na vás promluví a všechno sdělím, učte se svatému životu. Jen svatý život vám dá právo poznat tajemství mé i celého života. Dokud nebudete svatí, nepoznáte mne. Nepoznáte-li mne, nepoznáte ani sebe.

Chcete-li mnoho znát a najít plnou svatou Pravdu, žijte jako svatí v čistotě myšlenek, v lásce ke mně i k jiným. Čím více budete o to usilovat, tím více mne budete poznávat a vědět vše o mně, o sobě, o člověku. Začnete žít v radostném očekávání příštích dnů. Ony vám přinesou spojení se mnou, život naplněný mnou.

O takovém životě je psáno: Oko lidské nevidělo, ucho neslyšelo, do srdce nevstoupilo pomýšlení na věci tak krásné, jaké Bůh dává těm, kteří Jej milují.

Boha miluje ten, kdo má pravou lásku, ten žije již ve mně. Lidské srdce nemá pravé lásky, pokud ji nedostane ode mne. Není-li v srdci láska pravá, člověk žije neklidně a bolestně.

Pravá láska dává člověku pokoj. Pravá Láska je však mimo svět a žádný, kdo své srdce ponechá v náruči světa, nepozná pravou lásku ani pravý pokoj.

Láska je pokoj a mír, a kdo je ve mně, okouší je i plně dostává. Pak jeho srdce je srdcem mým a mé jeho. To je vrchol života člověka.

Dokážete-li vstoupit ve mne, do mého srdce a do mé Lásky, pak pravím:

Nejen pokoj obdržíte pro sebe, ale on bude vyzvednut ze svého domova v Nebesích a poslán všemu lidu, aby mohlo začít mé Království nad ním a v něm od tohoto času až na věky.

Řeknete mi: Jak poznáme, že jsme v Tobě, ve Tvém srdci, ve Tvé Lásce, když naše oči je nevidí?

Ano, vaše oči to neuvidí, ale přesto to jistě poznáte podle znamení, která nesou spojení se mnou. Spojení se mnou má tyto znaky:

naplnění nadšením pracovat podle mé Vůle a sloužit jí –

touhu konat dobro pro ně samotné, že ono je to krásné a svaté,

dávající vašemu životu hluboký smysl a cíl –

účast a soucit s trpícím a hříšným světem –

pomoc bližnímu čistou svatou modlitbou, prosbou, přímluvou i skutky šlechtnosti.

Poznáte-li, že jsem všude, kde je člověk jako živý a činný, moudrý a laskavý pracovník, ochotný pomocník dobrého díla –

budete-li mne hledat v sobě, v člověku, v bratru, příteli i nepříteli –

budete-li přemáhat zlo dobrem –

Přijmete-li Slovo mé s radostí jako vůdce a učitele, pomocníka a přítele svého života –

budete-li Slovo mé nosit v srdci, jím žít a jím se těšit, povzbuzovat i sílit po čas v těle,

pokud vás nebudu mít přímo u sebe –

budete-li mít ke mně větší lásku než umí lidské srdce dát – lásku vroucí, svatou,

darující se bez výhrad –

budete-li s láskou jednat a myslet na všechny viditelné i neviditelné –

pak jste ve mně a já ve vás a z našeho spojení se rodí nový člověk, kterému se otvírá brána vesmíru do záře věku Lásky –

pak co je vaše, je i mé, a co mé, i vaše je, protože jsem přišel uskutečnit bohočlověka v rozsahu zemském i nebeském a tak, jak to nese a dovolí pro to stanovený čas a výše milostí, v níž nesu Světlo na cestu lidstvu.